

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑκταεταίου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν ἡλικίαν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἐρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν' Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσόσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 11 Ὀκτωβρίου 1897

Ἔτος 19^{ον}.—Ἀριθ. 42

«ΜΟΥ ΕΣΩΣΕ ΤΗΝ ΖΩΗΝ!»

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Θά σας διηγηθῶ μίαν μικρὰν ἱστορίαν, διὰ νὰ ἰδῇτε πόσον ἔχει δίκαιον ὁ Τάκης νὰγαπᾷ τὸν σκύλον του Ντίκ.

Μίαν φορὰν—πρὸ δύο ἢ τριῶν ἔτων,—εἶχεν ὑπάγῃ μὲ τοὺς γονεῖς του εἰς μίαν ἐξοχὴν παραθαλασσίαν. Ἐκεῖ ὁ ἐξάδελφός του εἶχε μίαν μικράν, πολὺ μικράν βαρκούλαν, ἣ ὅποις μόλις ἔχωροῦσε δύο ἀνθρώπους, καὶ μὲ τὴν ὁποίαν τοῦ ἤρесе νὰ κάμνῃ θαλασσίους περιπάτους. Μίαν ἡμέραν ὁ Τάκης τὴν εἶδε δεμένην εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν καὶ τοῦ ἤλθεν ἡδέϊα νὰ κάμῃ καὶ αὐτὸς ἓνα περίπατον. Ἦτο ὀλομόναχος... κανεὶς δὲν θὰ τον ἐμπόδιζε νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλῃ... Δὲν χάνει λοιπὸν καιρόν, τὴν λύει, πιάνει τὰ κουπιά καὶ ἀπομακρύνεται.

Τί ώραῖα ποῦ εἶνε! Ἡ βαρκούλα χορεύει ἐλαφρὰ ἐπάνω εἰς τὰ κύματα καὶ πηγαίνει, πηγαίνει... Ὁ Τάκης εἶνε εὐτυχής. Νὰ περίπατος μιά φορὰ!..

Ἐξαφνα σηκόνεται ἄνεμος·

ἡ θάλασσα φουσκώνει· ἡ βαρκούλα χορεύει σὰν δαιμονισμένη. Ὁ Τάκης τα χάνει, φοβεῖται, θέλει νὰ γυρίσῃ ὀπίσω... ἀλλὰ δὲν εἰξεύρει νὰ διευθύνῃ τὴν βαρκούλαν—καὶ ἡ βαρκούλα τὸν παρασύρει. Κ' ἐκεῖ που δὲν ἤξεύρει πλέον τί νὰ κάμῃ, ἔρχεται ἓνα κύμα δυνατό, ἀναποδογυρίζει τὴν βαρκούλαν καὶ μπλὺμ! πᾶρ' τὸν Τάκη μέσα 'ς τὴ θάλασσα!..

Εὐτυχῶς εἰξεύρει ὀλίγον κολύμβι. Ἀρχίζει νὰ πλὴν ὅπως-ὅπως· ἀλλὰ μὲ μεγάλην δυσκολίαν κρατεῖται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, διότι τὸν ἐμποδίζουν τὰ βρεγμένα

ροῦχά του καὶ τὰ μεγάλα κύματα. Σὲ ὀλίγον κουράζεται, ἐξαντλεῖται, κινδυνεύει... Φωνάζει, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τον ἀκούει. Τί λοιπὸν; θὰ πνιγῇ;... Ὡ, τί ἄσχημα ποῦ ἔκαμε νὰ ἔμβῃ εἰς τὴν βαρκούλαν, χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ κανένα μεγαλύτερον!.. Νά, τώρα θὰ πνιγῇ!..

Ἄλλ' ὄχι! ὁ Θεὸς δὲν θέλει νὰ τιμωρηθῇ τόσο σκληρὰ διὰ τὴν ἀνοησίαν του... Τὴν στιγμὴν ἐκείνην περνᾷ ἀπὸ ἐκεῖ ἓνας κύριος μὲ τὸν σκύλον του... Τί ώραῖος τί μεγάλος σκύλος, τί μαλιάρος, τί δυνατός!.. Βλέπει τὸν Τάκη, καὶ πρὶν ἀκόμη τὸν διατάξῃ ὁ κύριός του, πίπτει εἰς τὴν θάλασσαν καὶ κολυμβῶντας τὸν φθάνει. Αὐτὸ ἀκριβῶς τοῦ ἐχρειάζετο τοῦ Τάκη, δηλαδὴ ἓνα στήριγμα. Στηρίζεται λοιπὸν ἐπάνω εἰς τὸν δυνατόν σκύλον καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον φθάνει εἰς τὴν ξηράν... Ἐσώθη!

Φαντασθῆτε τώρα τὸν τρόπον καὶ κατόπιν τὴν χαρὰν τῶν γονέων του! Φαντασθῆτε τὴν εὐγνωμοσύνην ὅλων, καὶ πρὸ πάντων τοῦ Τάκη, πρὸς τὸν σκύλον, ὁ ὁποῖος τὸν ἔσωσε!

Παρεκάλεσε θερμῶς τὸν κύριον ἐκείνον νὰ τοῦ τον χάρισῃ,

καὶ ὁ κύριος, συγκινηθεὶς ἀπὸ τὸ ἐπεισόδιον, τοῦ τον ἔχάρισε. Καὶ τώρα ὁ Ντίκ εἶνε ὁ σκύλος τοῦ Τάκη. Πῶς τον ἀγαπᾷ, πῶς τον λατρεύει, πῶς τον περιποιεῖται! Μὲ πόσῃν ὑπερηφάνειαν τὸν δείχνει καὶ λέγει: «Νά, αὐτὸς ὁ σκύλος μοῦ ἔσωσε τὴν ζωήν.»

Τώρα τελευταίως μάλιστα ἐφωτογραφήθησαν μαζί. Καὶ νά, αὕτῃ ἡ εἰκὼν ποῦ βλέπετε ἔδω, εἶνε ἡ φωτογραφία των. Σὰς ἀρέσει; Βλέπετε μὲ τί ἀγάπην, μὲ τί ἐμπιστοσύνην στηρίζεται ὁ Τάκης ἐπάνω εἰς τὸν μεγάλον μαλιάρον σκύλον,—τὸν σωτῆρά του;

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια: ἴδε Σελ. 321)

Μόλις ἔφθασεν εἰς Παρισίους ὁ "Εκτωρ, ἔπρεξεν ἀμέσως εἰς τὸ "Αρχαιοφυλάκειον. Ἡ Λουκία καὶ ἡ θεία της εὐρίσκοντο εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ κ. Μορανζῆς εἰς τὸ γραφεῖόν του. Εἶχε δώσει διαταγὴν νὰ τὸν εἰδοποιήσουν περὶ τῆς ἀφίξεως τοῦ νεαροῦ ἀνθυπολοχαγοῦ, καὶ ἔσπευσεν ἀμέσως εἰς τὴν αἴθουσαν.

Ἡ Λουκία παρετήρησεν ὅτι ἦτο ὠχρὸς, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς αὐτῆς συγκινήσεως, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐκδηλώσῃ καὶ πρό τινων ἡμερῶν. Ἀφ' οὗ ἡσπασθη πατρικῶς τὸν "Εκτορα καὶ τὸν ἠρώτησε περὶ τοῦ Αὐτοκράτορος, τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ ταξιδίου του.

— Τώρα, παιδιά μου, εἶπε μὲ τόνον σοβαρόν, καθήστε. Ἐχω νὰ σας ἀνακρινώσω σπουδαιότατα πράγματα, τὰ ὁποῖα σὰς ἐνδιαφέρουν προσωπικῶς.

"Εκπληκτοὶ ὀλίγον διὰ τὴν σοβαρότητα τοῦ προοιμίου τούτου, ὁ "Εκτωρ καὶ ἡ Λουκία ὑπήκουον, καθὼς καὶ ὁ ἀναπόσπαστος μπάμπας-Δαγκέν, ὁ ὁποῖος διημέρευε σχεδὸν εἰς τὸ "Αρχαιοφυλάκειον, ἰδίᾳ ἀφ' οὗ ἔμαθε τὰ περὶ τῆς προσεχούσας ἀφίξεως τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ.

— Ἐπερίμενα νὰ ἐπιστρέψῃ ὁ "Εκτωρ, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Αὐτοκράτωρ ἠδύοκῃ νὰ χορηγήσῃ ἀδειαν, ὑπέλαβεν ὁ "Αρχαιοφυλάξ μὲ κάποιαν προσπάθειαν, διὰ νὰ σας ἀνακρινώσω τὰ ὅσα θάκούσετε.

"Εσταμάτησεν ἐπ' ὀλίγον καί, κατόπιν νέας προσπάθειας, δεικνύων πρὸς τὸν νέον τὴν Λουκίαν,

— "Εκτωρ, εἶπεν ἐμφαντικῶς, φίλησε τὴν ἀδελφὴν σου!

— Ἡ Λουκία ἀδελφὴ μου; ! ἀνεκραὶ ὁ "Εκτωρ.

— "Οχι πλέον Λουκία, ἀλλὰ Ἐρριέττη "Αλβὰ! Μάλιστα, εἰσθε ἀδελφια. Ἐδῶ ἔχω τὰς ἀποδείξεις!

Καὶ ἔδειξεν ἓνα φάκελλον, τὸν ὁποῖον ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς του.

Ἡ Λουκία, ἡ ὁποία εἶχεν ὀρμήσῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ "Εκτορος, ἀπεσπασθη ταχέως ἐκείθεν καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸν κύριον Μορανζῆν.

— Τί θέλετε νὰ πῇτε, ἀγαπητέ μου μπαμπά; τῷ εἶπε ριφθῆσα εἰς τὸν τρά-

χηλόν του. Δὲν εἴσθε σεῖς πατέρας μου; "Ω, αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον!

— Κ' ἐγὼ ἐπίσης ἐνόμιζα, ὅτι ἦτο ἀδύνατον, μολοντί ἡ παράδοξις ὁμοιότης σου μὲ τὸν "Εκτορα μοῦ ἐπροξένει ζωηρὰς ἀνησυχίας. Δυστυχῶς — λέγω δυστυχῶς, δι' ἐμέ, — δὲν ὑπάρχει πλέον οὔτε ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία. Εἴσθε ἀδελφια καὶ σας ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἔχω ἐδῶ τὰς ἀποδείξεις.

— Μὰ ἐγὼ θέλω νὰ εἶμαι πάντα κόρη σας! Θέλω νὰ μένω πλησίον σας καὶ νὰ σας ἀγαπῶ!

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἡ Λουκία ἡσπάζετο μετὰ δακρύων τὸν γηραιὸν ἀρχαιοφυλάκα καὶ ἐθώπευε μὲ τὴν λευκὴν καὶ ἀπαλὴν τῆς χεῖρα τὰς παρειάς του, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔρρεον ἐπίσης δάκρυα, τὰ ὁποῖα κ' ἐκείνος δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ συγκατέστη.

— Τὸ ἐλπίζω, εἶπεν ἂν δὲν εἴσαι κόρη μου ἐξ αἵματος, τί σημαίνει; Μήπως δὲν σε ἡγάπησα ὡς κόρη μου, μήπως δὲν με ἡγάπησες ὡς πατέρα σου; Οἱ δεσμοὶ τῆς ἀμοιβαίας στοργῆς εἶνε διαπαντὸς ἀδιάρρηκτοι, οὔτε θὰ παύσῃς ποτὲ νὰ εἴσαι δι' ἐμέ, ὅτι ἦσο ἕως τώρα ἡ μὴν μου ἀγάπη, ὁ μόνος σκοπὸς τῆς ζωῆς μου. Μὲ τὴν διαφορὰν μόνον, ὅτι θὰ παύσῃς νὰ ὀνομάζεσαι Λουκία Μορανζῆ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς θὰ λέγεσαι Ἐρριέττη "Αλβὰ.

— "Ὡστε λοιπὸν εἴσαι ἀδελφὴ μου! εἶπεν ὁ "Εκτωρ, τώρα μόλις συνερχόμενος ἀπὸ τὴν ἐκπληξιν, τὴν ὁποίαν τῷ εἶχε προξενήσῃ ὅλη αὐτὴ ἡ σκηνή. Εἴσαι λοιπὸν ἀδελφὴ μου! "Ω, τί εὐτυχὴς ποῦ εἶμαι!

Καὶ ἔλαβε τὰς χεῖρας τῆς νεάνιδος, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀσπασθῇ προηγουμένως, (ὡς τὸν διέταξεν ὁ κ. Μορανζῆς,) καὶ ἐστάθη, κυττάζων μὲ τρυφερότητα τὸ θελκτικὸν τῆς προσώπου, τὸ ὁποῖον ἤρχισε νὰ φωτίζεται ὑπὸ μειδιάμα.

— "Ω, τί εὐτυχὴς ποῦ εἶμαι! ἐπανάλαβε.

— Κ' ἐγὼ ἐπίσης εἶμαι εὐτυχὴς, εἶπεν ἡ Λουκία, ποῦ θὰ σε ἔχω ἀδελφόν, μολοντί λυποῦμαι πολὺ ποῦ δὲν θὰ εἶμαι πλέον κόρη τοῦ... προσέθεσε, κυττάζουσα φιλοστόργως τὸν ἀρχαιοφυλάκα, τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπον ἀκόμη δὲν εἶχε φαιδρυνθῇ.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν βλέπω τὸν λόγον, διατὶ τάχα νὰ λυπησῇ! εἶπεν ὁ μπάμπας Δαγκέν, ἀποταθεὶς πρὸς τὸν φίλον του μὲ τὴν συνήθη του ζωηρότητα. Ἐγὼ τοῦλάχιστον, φίλτατε Μορανζῆ, δὲν σε λυποῦμαι καθόλου, μὰ καθόλου. Ἡ ἀγάπη τῆς Λουκίας σου, ἡ τῆς Ἐρριέττης σου, ὅπως θέλεις, δὲν θὰ σου λείψῃ, εἶμαι βέβαιος. Καὶ ἐκτὸς αὐτῆς, τώρα θὰ ἔχῃς καὶ ἓνα υἱόν, διότι βεβαίως ὁ "Εκτωρ θὰ θεωρῇ εἰς τὸ ἐξῆς ὡς πατέρα τοῦ ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος

ἐπὶ δεκαεπτὰ ὅλα ἔτη ἡγάπησεν, ἐφρόντισεν, ἀνέθρεψε καὶ ἐξεπαίδευσεν τὴν ἀδελφὴν του, καὶ τὴν ἔκαμε τελείαν δεσποινίδα, ὅπως τὴν βλέπομεν. Τὸ ἴδιον καὶ ἡ κυρία Σιδωνία, ἡ ὁποία κλαίει τώρα, ὡς νὰ τῆς συνέβη τὸ μεγαλύτερον δυστύχημα. Τί κακὸν ἐπάθατε σὰς παρακαλῶ, δεσποινίς; Ἀπεκτέησατε καὶ ἓνα λαμπρὸν ἀνεψιόν. Ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν σας θὰ ἐγελούσα καὶ θὰ ἐπηδούσα!... Μόνον ὁ καίμενος ὁ μπάμπας Δαγκέν δὲν ἔχει νὰ κερδίῃ τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά. Εἶχα ἓνα ἀνεψιὸν καὶ μίαν ἀνεψιάν. Τὸ ἴδιο καὶ τώρα: ὁ ἔχω ἓναν ἀνεψιὸν καὶ μίαν ἀνεψιάν. Τί εἶχες, Γιάννη; τ' εἶχα πάντα!

Καὶ ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος, δεικνύων περισσὴν φαιδρότητα, προσεπάθει νάντηδράσῃ κατὰ τῆς γενικῆς δυσθυμίας. Συνγρῶσθαι ἐν τούτοις κάλλιστα ὁποῖα αἰσθήματα συνετάρασσον τὴν καρδίαν τοῦ φίλου του, βλέποντος αἴφνης θραυόμενον τὸν ἰσχυρότατον δεσμόν, ὁ ὁποῖος ὑφίσταται μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῶν τέκνων του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΔ'

ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ ΑΔΕΛΦΗ

Ἀφ' οὗ παρήλθεν ἡ πρώτη στιγμή τῆς ἐκπληξέως καὶ τῆς συγκινήσεως,

— Δέν μας λέγεις λοιπὸν, ἀγαπητέ μου φίλε, ἠρώτησεν ὁ μπάμπας Δαγκέν, πῶς ἀνεκάλυψες τέλος πάντων αὐτὴν τὴν συγγένειαν;

— Θὰ σὰς το εἶπω ἀμέσως, ἀπήντησεν ὁ "Αρχαιοφυλάξ.

α' Ἐνθυμεῖσαι βέβαια, Λουκία — συγγνώμην ἂν δὲν ἐσυνείθισα ἀκόμη νὰ σε ὀνομάζω ἀλλέως, — ἐνθυμεῖσθε ὅλοι πολὺ καλὰ τὴν Μαριάνναν Λεδουέκ. Προσελήφθη εἰς τὴν οἰκίαν μου ὡς παραμάννα, τὴν ἐπαύριον τοῦ θανάτου τῆς ἀγαπῆτῆς μου συζύγου. Ἡ Λουκία τότε ἦτο βρέφος ὀλίγων ἡμερῶν. Ἡ Μαριάννα εἶχε φέρῃ μαζί της καὶ ἓνα παιδί, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζα ὅτι ἦτο ἰδικόν της: μίαν κόρη, ἐνὸς ἡ δύο μηνῶν. Τὴν ἐθῆλαζε δέ, ἐνῶ συγχρόνως ἐθῆλαζε καὶ τὴν Λουκίαν μου. Ἡ παραμάννα ἔμεινεν εἰς τὸ σπίτι μέχρι τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἀνεχωρήσαμεν ἀπὸ τὴν Νάντην, διὰ νὰ ἐλθωμεν εἰς τὸ Παρίσι. Πρὸ δύο ἐτῶν, ὅταν ὁ "Εκτωρ ἔδειξε μίαν ἡμέραν εἰς τὴν Λουκίαν τὸ δακτυλίδι του καὶ παρετήρησαμεν τότε, ὅτι ἓνα ἄλλο, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἡ Λουκία ἀπὸ τὴν παραμάνναν της, ἐφηρμόζετο ἀκριβῶς καὶ το συνεπλήρωνε, ἐσκέφθη νὰ εὕρῃ τὴν Μαριάνναν διὰ νὰ μάθω πῶς καὶ πόθεν αὐτὸ τὸ δακτυλίδι εὐρέθη εἰς τὰς χεῖράς της καὶ διατὶ τὸ ἔδωσεν εἰς τὴν Λουκίαν. Ἀλλὰ τὰ πρῶτά μου διαβήματα ἀπέτυχον, ὅτι καὶ ἂν ἔκαμα, δὲν ἠμπόρεσα νὰ λάβω καμμίαν πληροφορίαν. Ἡ παράδοξις ὁμοιότης μετὰ τοῦ "Εκτορος καὶ τῆς

Λουκίας, τὴν ὁποίαν πρῶτος παρετήρησεν ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ κατόπιν ἡμεῖς οἱ ἄλλοι, ὁμοιότης ἡ ὁποία ἐμεγάλωνε καὶ ἐφαίνετο περισσότερο μὲ τὴν ἡλικίαν, μ' ἐνέβαλλεν εἰς μίαν ἀόριστον ἀνησυχίαν. Ἐπειδὴ ὅμως αἱ ἐρευνᾶί μου ἔμεινον χωρὶς ἀποτέλεσμα, ἔπαυσα πλέον νὰ ἐνεργῶ καὶ ἤρχισα νὰ ἀναπαύωμαι μὲ τὴν ἰδίαν ὅτι ἡ ὁμοιότης ἦτο τυχαία, ὅταν, περὶ τὰ τέλη τοῦ ἰουλίου, ἐνῶ ὁ "Εκτωρ ἡτοιμάζετο νὰ φύγῃ διὰ τὸ στρατόπεδον, ἔλαβα αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν.

«Μοῦ τὴν ἔστειλεν ἀπὸ τὴν Βρετάνην, ὁ ἱερεὺς ἐνὸς μικροῦ χωρίου εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Κορλαί, περιέχει δὲ τὰ ἐξῆς:

[Ἐπεται συνέχεια]

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς *Εὐδοξίας* *Αυτουή*.
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΑΡΙΝ ΤΗΣ ΤΙΜΗΣ!

Ἡ Εὐγενία δέκα πέντε μόλις χρόνων ἔλαβε τὸ δίπλωμα τῆς διδασκαλίσσης μὲ βαθμόν «ἀρίστα» καὶ προτοῦ ἀκόμη χαρῇ, πρὶν ἀπολαύσῃ τὴν πτερωτὴν ἐκείνην ἐλευθερίαν τῆς ἡλικίας της, σὺν τὸ καλλικέλαδο πουλάκι, ποῦ τὸ μεταφέρουν εἰς ἄλλο κλωδί, μετὰ δύο περίπου μηνῶν ἀπὸ τὰ μαθητικὰ θρανία τοῦ "Αρσακείου ἐκλείσθη πάλιν εἰς τὸ στενόχωρον καὶ πνιγρὸ δωμάτιο τοῦ σχολείου της.

Διωρίσθη εἰς τὸ εὐμορφὸν ἐκεῖνο χωριδάκι τῆς Ἀττικῆς, ὅπου ὡς σήμερα διαμένει, ἂν καὶ παρήλθον ἔκτοτε πέντε ὀλόκληρα ἔτη.

Καὶ κατοικεῖ πρὸ τῶν ἐτῶν εἰς τὸ ἐξοχικὸ ἐκεῖνο χωριδάκι χάριν τῆς οἰκογενείας της: διότι ἐκεῖ εἰμποροῦν νὰ ζήσουν ἀνετώτερον οἱ γέροντες γονεῖς της καὶ ἡ μικροτέρα φιλάσθενος ἀδελφούλα της.

Τὰ τρία ἐκεῖνα ἀδύνατα πλάσματα δὲν ἔχουν ἄλλον εἰς τὸν κόσμον νὰ φροντίξῃ δι' αὐτά. Ἡ Εὐγενία τὰ τρέφει, αὐτὴ τὰ ἐνδύει, τὰ παρηγορεῖ. Ἀν ἔλειπεν ἐκεῖνη, γονεῖς καὶ ἀδελφὴ δὲν θὰ ἔζων ἴσως πλέον, ἢ θὰ εὐρίσκοντο εἰς τοὺς πέντε δρόμους, οἱ ταλαίπωροι!

Ὁ γέρον πατὴρ της, πρὸ δέκα χρόνων ἀκόμη, ἦτο εὐπορος καὶ ἐμπορεύετο εἰς τὰς Ἀθήνας ἄλλ' ἢ κακὴ του τύχη τὸν κατεδίωξεν ἀμειλίχτως καὶ ὁ δυστυχὴς ἀπέμεινε ἀμυπηχὸς, ἐλκεῖνος.

Ἡ Εὐγενία τοῦ ὅμως μὲ τὴν ἐπιμέλειαν της κατάρθρωσε νὰ εἰσαχθῇ διὰ διαγωνισμοῦ εἰς τὸ Ἀρσακεῖον καὶ σπουδᾶσθαι δωρεάν, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ εἰμπορέσῃ κατόπιν νὰ προστατεύσῃ τὴν ἐξασθενήσαν οἰκογένειάν της καὶ γλυκάνῃ τὰ πικραμένα χεῖλη τῶν ἀτυχῶν γονέων της.

Καὶ σκεπτομένη, ὅτι σήμερον μὲ τὴν

προσωπικὴν της ἐργασίαν, ἡ ἀγαπημένη της οἰκογένεια δὲν πεινᾷ, δὲν κρυώνει πλέον: ὅτι πλησίον της γονεῖς καὶ ἀδελφὴ εὐρίσκουν θερμὴν φωλεάν καὶ ἀσφαλὲς καταφύγιον, αἰσθάνεται εἰς τὸ βάθος τῆς ἀγαθωτάτης καρδίας της τὴν σὴν ἀγαλλίασιν, εἰς τὸ κοπιᾶσμένον στῆθος της τὴν ἀνακούφισιν, ὥστε, πολλὰκις, μόνη της, μειδιᾷ ἐπὶ πολλὴν ὥραν, οἱ ὀφθαλμοὶ της ὑγραίνονται ὥπως τὸ φῶς τῆς ἀκτίνος εἰς τὰς σταγόνας τῆς δρόσου, ὀλίγον κατ' ὀλίγον νομίζει, ὅτι περνοῦται, ὅτι πετᾷ, ἐκεῖ ἐπάνω ὀλονέν, ὡς ὁ παρήγορος ἄγγελος εἰς τὸν ἱλαρόν, εἰς τὸν γλυκύφωτον αἰθέρα τῆς αἰωνίου ἀγαλλιάσεως. . . . Εἶνε κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν ἡ εὐτυχέστερα τοῦ κόσμου θνητή . . . καὶ κλαίει, κλαίει ἡ φιλόστοργος κόρη, ἐνῶ τὰ χεῖλη της στολίζονται μὲ τὸ ἀσύλληπτον τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντος, τὸ θεῖον ἐκεῖνο μειδίαμα. . . .

Μίαν ὅμως σκυθρωπὴν ἡμέραν τοῦ φθινοπώρου, ἐνῶ παρέδιδεν εἰς τὰς χαριτωμένες χωριατοπούλες τὴν ἐντολήν τοῦ Δεκαλόγου «Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου . . .», ἀνοίγει ἡ θύρα ἀποτόμως ὀλίγον, καὶ εἰσέρχεται ἄγνωστόν της πρόσωπον. . . . Ἦτο δικαστικὸς κλητὴρ. Ἀπεστάλη, ὡς ἀμέσως τῇ εἶπεν, ἀπὸ ἓνα παλαιὸν δανειστήν κάποιου φίλου τοῦ πατρὸς της. . . . νὰ τῷ πληρωθῶν χίλια δραχμαί, τὰς ὁποίας οὗτος πρὸ πολλοῦ δια συμβολαίου ἐγγυήθη νὰ πληρώσῃ ἀντὶ τοῦ φίλου του ἐκεῖνον, ἀλλὰ, μέχρι σήμερον . . . δὲν ἐξέπληρωσε τὴν ὑπόσχεσίν του καὶ ἐπρόσθεσε:

— Τί νὰ γίνῃ, κυρία μου, «ἐγγυητής, πληρωτής», καθὼς βλέπετε! . . . Φαντασθῆτε τὴν ταραχὴν τῆς φιλοστόργου Εὐγενίας.

Ἡ ἀπροσδόκητος ἐκεῖνη εἰδησις τῶν ἐξῆς ἐπληξεν, ὥστε ἐπὶ πολλὰς στιγμὰς ἐμείνεν ἄφωνος, ὡχρὰ, ὡς ὁ θάνατος. Ἀναλογισθεῖσα ὅμως τὴν τιμὴν τοῦ πατρὸς της, συνήλθεν ἀμέσως καὶ μὲ ἀποφαστικότητα, σπανίαν διὰ κόρη τῆς ἡλικίας καὶ τῆς θέσεώς της, εἶπεν εἰς τὸν δικαστικὸν ὑπάλληλον:

— Κύριε, ὁ πατέρας μου δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἐργασθῇ πλέον: ἐγήρασε καὶ εἶνε πτωχός. . . .

Τὰ χρέη ὅμως τοῦ τιμίου γέροντος εἶνε καὶ ἰδικὰ μου χρέη! Συγκατατεθῆτε μόνον, σὰς παρακαλῶ, νὰ μου δώσετε μικρὰν προθεσμίαν καὶ σὰς ἐγγυώμαι, νὰ ἐξοφλήσω μέχρι λεπτοῦ, τὴν ἐγγυήσιν μου!

Ἡ φιλόστοργος κόρη ἔδειξεν, ἀληθῶς, ἡρωϊσμὸν ἀξιοθαύμαστον. Εἰς κανένα δὲν εἶπε λέξιν, φοβουμένη μήπως μάλῃ διὰ τὴν ἐπίσκεψιν ἐκεῖνην ὁ ἀγα-

πημένος της πατέρας, καταλυθῇ: . . . καὶ ἴσως πάθουν ὅλοι τῶν ἀνεπανόρθωτον συμφορὰν. . . . Ἐπρεπε ν' ἀποθάνῃ μὲ τὸ σεβάσιμόν του μέτωπον ὑψηλὰ!

Τὴν ἰδίαν λοιπὸν ἡμέραν ἤρχισε νὰ ἐργάζεται δραστηρίως.

Ἐξυπνοῦσεν εἰς τὸ ἐξῆς ἐνωρίτερον καὶ κατεκλίνετο πολὺ ἄργα. Ἀπὸ τὴν αὐγὴν, τὴν ψυχρὰν αὐγὴν τῆς Ἀττικῆς ὀλονέν εἰργάζετο μόλις ἐξύπνα ἐπιλύνετο, προσήυχετο καὶ ἀμέσως ἐκάθητο πρὸ τῆς ραπτομηχανῆς της καὶ ἔρραπτε. . . . χάριν τῶν ἀπόρων τῆς πρῶτης, ὡς ἔλεγε τὴν ἡμέραν ἐδίδασκε, τὴν νύκτα πάλιν εἰργάζετο. . . . Τοιοῦτοτρόπως ἐξοικονομεῖ καθήμερινὸς ὀλίγα χρήματα, «τὰ ὁποῖα μετὰ φόβου πίστεως» ἐναπέθετε κατὰ μέρος.

Μετα ἂν ἀκριβῶς ἔτος μετέβῃ μόνη της εἰς τοῦ δανειστοῦ, φέρουσα, τὸ ἀπέναντι τοῦ πατρικοῦ χρέους της ὑποσχεθὲν ποσόν. . . .

— Λάβετε αὐτό, κύριε, καὶ βεβαιώθητε, ὅτι εἰς ὀλίγους μῆνας θὰ σὰς πληρωθῇ καὶ τὸ ὑπόλοιπον. Ὁ πατέρας μου εἶνε τίμιος ἄνθρωπος, οὐδένα οὐδέποτε ἠδίκησε: ὅπου ἐχρεώσται ἐξώφλησε μέχρι λεπτοῦ! . . .

Ἡ σπανία γενναιότης, ἡ ἐξοχος συναίσθησις τῆς οἰκογενειακῆς τιμῆς, ὅπως καὶ ἄλλη ἀρετὴ, δὲν μένει ἄνευ ἀνταμοιβῆς: ὁ Θεὸς ἀνταμοιβεί, ἄργα ἢ γρήγορα, τὰς εὐγενεῖς καρδιάς.

Ὁ δανειστής ἀκούσας τοὺς λόγους τῆς εὐαρέστου αὐτῆς κόρης καὶ συναίσθανθῆς τὴν ἐθελουσίαν καὶ τὴν αὐταπάνησιν της, τὸσον συνεκινήθη, τὸσον ἐκάμφθη, ὥστε μὲ δακρυσμένους ὀφθαλμούς, εἶπε:

— Κόρη μου, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ μὴ δεχθῶ τὰ χρήματά σας: σεῖς δὲν μου ὀφείλετε τίποτε ἀπὸ μεγάλῃν σας στοργήν, μὲ πᾶσαν θυσίαν ἀντικαταστήσατε τὸν γέροντὰ πατέρα σας: σεῖς δὲν μοι ὀφείλετε τίποτε, ἐγὼ ὅμως ὀφείλω εἰς σὰς. . . . εὐγνωμοσύνην! Λάβετε τὰ χρήματά σας, καλὴ μου κόρη, ἀρκετὰ ἐθυσιάσατε! . . . *

Ἡ Εὐγενία κατενθουσιασμένη ἐπληρώθη διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς τὸ χωριὸν καὶ μὲ ταχὺ βῆμα, ὡς πτερωτὴ, ἔσπευσεν εἰς τὴν οἰκίαν της, καὶ χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε εἰς κανένα, δι' ὅσα ἐπραξεν, ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς της καὶ πνίγουσα εἰς τὴν ἡρωϊκὴν καρδίαν της τὰ φιλόστοργα δάκρυά της, κατεφίλει αὐτὸν μὲ περισσοτέραν τοῦ συνηθούς ψυχικὴν δύναμιν! Εἶχεν ἀντλήσῃ ἡ εὐγενὴς ἐκεῖνη κόρη τὴν ἀκράτητον χαρὰν της, τὴν ἐκχιλίσσαν εὐδαιμονίαν της ἀπὸ τὴν γενναιότητά της, ἡ ὁποία ἐξησφάλισε διὰ παντὸς τὴν τιμὴν καὶ ἡσυχίαν τῶν γονέων της! (Μήνους) I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΒΑΛΑΝΙΔΙΑ ΚΑΙ ΑΧΛΑΔΙΑ

Ἡ τρανὴ βαλανιδιά,
ποῦ μὲ φουντωτὰ κλαδιά
φθάνει ὡς τὰ οὐράνια,
ἔστην μικρὴ τὴν ἀχλαδιὰ
λέει μὲ ῥομφάνεια :

— Σὲ λυποῦμαι, σὲ πονῶ,
γιατὶ σκίψῃς ταπεινὸ,
δένδρο μου καίμενο,
καὶ θωρεῖς τὸν οὐρανὸ
παραπονεμένο.

Μὰ γιατί—μὲ συγχωρεῖς—
νά με φθάσῃς δὲν ῥυπαροῖς,
μόνο γέροντες χάμου ;
Μὲ τί ζήλεια θὰ θωρῇς
τὸ ἀνάστημά μου !

Κι' ἀπαντᾷ ἡ ἀχλαδιὰ
— Εὐρὲ το, βαλανιδιά,
πῶς δὲν σε ζηλεύω
μὲ κοντὰ κ' ἐγὼ κλαδιὰ
ζῶ καὶ βασιλεύω.

Μά, γειτόνισσα καλή,
μὴν ξεπιάξῃς πολὺ
γιὰ τὴν ἀρχοντιά σου,
γιὰ τὴν ὠμορφὴν στολὴν
καὶ τ' ἀνάστημά σου.

Τόσα χρόνια σιωπῶ,
μὰ μὲ βιάζεις νὰ 'στὸ 'πῶ :
ἔχει τὴν τιμὴν του
κάθε δένδρο ἔσθ' ὅσον καρπὸ
κι' ὄχι ἔσθ' ὅσον κορμὶ του.

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ
ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

1 Ὀκτωβρίου

ΠΟ τὸ γεῖσον
τῆς στέγης, ἀ-
πέναντί μου, ὑ-
πάρχει μία φω-
λεά.
— Ἄλλοτε —
πρὸ ὀλίγου ἀκόμη
καιροῦ—τὸ λασπό-
χριστον καλαθάκι,
τὸ κτισμένο εἰς τὸν τοῦ-
χον μετόπισθεν κομ-
ψότητα, ἦτο τὸ κέντρον
τῶν παιδωτέρων κελ-
αδμάτων καὶ τῆς θερμο-
τέρας στοργῆς. Ἀπὸ
τὸ ἥξιον τῆς φωλεᾶς,
ὡς ἀπὸ ἐξώστην, εἶχαν προβάλλῃ κατ'
ἀρχὰς τὰ κεφαλάνια τῶν νεοσσῶν, μὲ τὰ
πειναλέα στόματα καὶ τὰς στρυγμώδεις
φωνάς. Οἱ γονεῖς ἐπτερυγίζαν ἀκούρα-
στοί, καὶ μὲ τὸ ῥάμφος των συνελάμβαν-
αν ὅλα τὰ ἐντομα τῆς ἀτμοσφαίρας,
μεταβιβάζοντες αὐτὰς εἰς τὰ στόματα
τῶν μικρῶν. Οὕτω βαθμηδὸν τὰ μικρὰ
ἐμεγάλωσαν, ἐδυνάμωσαν, ἔκαμαν πτε-
ρά, ἐμαθάν νὰ πετοῦν καὶ τοῦ λοιποῦ
συνώδευαν τοὺς γονεῖς των εἰς τὸ ὄρατον

ἐκεῖνο κυνήγιον τοῦ ἀέρος. Καὶ ἂν οὐ
ἐπλανῶντο ὅλην τὴν ἡμέραν, τρώγοντα
καὶ ψάλλοντα, περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου
ἐπέστρεφαν εἰς τὴν φωλεάν, εἰς τὴν κα-
λὴν στέγην, ἡ ὁποία τὰ ἐπερίμενε, διὰ
νά τα προφυλάξῃ ἀπὸ ὅλους τοὺς κιν-
δύνους τῆς νυκτός. Ἀλλὰ καὶ τὴν ἡμέ-
ραν πολλὰκις, ὅταν ἐξαίφνης ἡγείρετο
ἄνεμος καὶ ὁ οὐρανὸς ἐκαλύπτετο ἀπὸ
νέφην, εἰς τὴν φωλεάν εὗρισκον πάλιν ταχὺ
καὶ ἀσφαλὲς καταφύγιον. Ἀς ἔβρεχεν ὅσον
ἤθελε ! Τὰ πουλάκια, ὅπως τὰ παιδιὰ εἰς
τὸ παράθυρον, ἐπρόδιναν εἰς τὸν ἐξώστην
τῆς φωλεᾶς καὶ ἐδιασκεδάζαν μὲ τὸ θέαμα
τῆς βροχῆς.

Τί ὠραία ζωὴ ! Πόσον ἐραίνοντο εὐ-
χαριστημένοι αἱ χελιδόνες !

Ἀλλ' ἰδοὺ τὸ Φθινόπωρον ἤλθεν. Ὁ
καιρὸς εἶνε ἀκόμη ὠραῖος ὁ ἥλιος λάμ-
πει θερμός. Κι' ὅμως ὁ χειμὼν ἔρχεται,
ἐγγίζει... Ποῦ τὸ ἥξεύρουσαν αὐτὸ αἱ χελι-
δόνες ; Εἰς ποῖον Ἡμεροδείκτην, εἰς
ποῖον βαρόμετρον τὸ εἶδον ;

Ἄ, ἔχουν ἐν βαρόμετρον τέλειον καὶ
ἀλάνθαστον αἱ χελιδόνες : Εἶνε τὸ ἔν-
στικτον. Αὐτὸ ταῖς ὁμιλεῖ, πρὶν ἀρχίσῃ
ἀκόμη τὸ ψῆχος, πρὶν φανῇ ὁ χειμὼν.
« Φύγετε, φύγετε ἀπ' ἐδῶ, ταῖς λέ-
γει. Μὴ σὰς πλανᾷ ὁ ὠραῖος αὐτὸς
οὐρανός, τὰ πράσινα αὐτὰ δένδρα, ὁ
γλυκὺς αὐτὸς καιρός. Ὁ χειμὼν ἔρ-
χεται μὲ τὴν παγωμένην του πνοήν.
Μετ' ὀλίγον θὰ σκεπᾷ τὸν οὐρανὸν μὲ
σύννεφα καὶ τὴν γῆν μὲ χιόνι. Θὰ ἐκδύσῃ
τὰ δένδρα, θὰ μαρᾶνῃ τὰ ἄνθη καὶ θὰ
παγώσῃ τὰ νερά. Ἐρημία καὶ ψῆχος,
ὅπου τὴν θερμότητά καὶ ζωὴ. Ἀλλοί-
μονον, ἂν σὰς εὕρῃ ἐδῶ ! Φύγετε ! Φύ-
γετε ! »

Καὶ αἱ χελιδόνες ὑπακούουν. Συνα-
θροίζονται ὅλοι, συγχροτοῦν συμβουλία,
κάνουν γυμνάσιον πτήσεως, καὶ ἀπέρχον-
τοι πανστρατιᾷ. Φεύγουν πρὸ τοῦ χειμῶ-
νος, καὶ πηγαίνουν ἐκεῖ ὅπου θὰ συναν-
τήσουν πάλιν τὴν ἀνοιξιν, τὸν ἥλιον,
τὰ ἄνθη, τὴν εὐτυχίαν. Τί μακρὸν καὶ
κοπιαστικὸν ταξίδιον ! Ἀλλ' ὅποιος
πλοῦτος φωτὸς καὶ θερμότητος τὰς ἀντα-
μείβει εἰς τὸ τέλος του !

Καὶ ἀπέναντί μου, ὑπὸ τὸ γεῖσον τῆς
στέγης, ἡ φωλεὰ τῶν χελιδόνων ἀπομέ-
νει ἔρημος.

Καὶ πόσαι ἄλλαι μαζὶ τῆς ! Εἰς πᾶν
βῆμα θὰ συναντήσω τὰ μικρὰ αὐτὰ ἐρεί-
πια, νὰ μου λέγουν ἀπὸ τὴν χαίνουσαν
ὀπήν των : « Ὁ χειμὼν ἔρχεται ! »

Ὅποια μελαγχολία ! Πόσας σκέψεις
διεγείρει ἡ ἐγκαταλειμμένη φωλεά. Αἱ
παιδὰι χελιδόνες μὲ ἄφησαν μόνον μὲ
τὸν χειμῶνα.

Ἀλλ' εἰς τὸ βάθος ὑπάρχει ἡ ἐλπίς.
Αἱ χελιδόνες θὰ ἐπιστρέψουν. Καὶ μίαν
ἡμέραν, ἐνῶ ἔτι ἀκόμη θὰ κάμνῃ ψῆχος,
ἡ ἐγκαταλειμμένη φωλεὰ θὰ ἐπανεύρῃ

τοὺς πτερωτοὺς τῆς κατοίκους, θὰ με-
διάσῃ, θὰ φαιδρυνθῇ, καὶ θὰ μου εἴπῃ μὲ
κελαδῆματα « Ἡ ἀνοιξὶς ἔρχεται ! »

Οἱ ποιηταὶ ὅλων τῶν ἐθνῶν καὶ ὅλων
τῶν αἰώνων ἐχαιρέτισαν μὲ χαρὰν τὴν
χελιδόνα ἐρχομένην, καὶ φεύγουσαν τὴν
ἀποχαιρέτισαν μὲ λύπην. . . Πόσοι στίχοι
περιίπτανται εἰς τὸν νοῦν μου, ἐν ᾧ βλέπω
ἀπέναντί μου τὴν φωλεάν ! Ἀλλ' ἐξ ὅ-
σων γνωρίζω, μοῦ ἀρέσει περισσότερο
ἡ φιλέλλην καὶ ποιητικώτατη ἐκείνη χε-
λιδὼν τοῦ γάλλου ποιητοῦ Θεοφίλου Γω-
τιέρου, ἡ ὁποία λέγει πρὸς τὰς συντρό-
φους τῆς : « ὦ, τί εὐμορφα ποῦ εἶνε εἰς
τάς Ἀθήνας, ἐπάνω εἰς τὴν γηραιάν
Ἀκρόπολιν ! Κάθε χρόνον πηγαίνω ἐκεῖ
καὶ κτίζω τὴν φωλεάν μου εἰς τὰς με-
τώπας τοῦ Παρθενῶνος. Καί τις τὴν κορυ-
νίδα ἡ φωλεά μου σκεπάζει τὴν τρύπαν
μιᾶς σφαίρας τηλεβόλου.

Ἀλλὰ τί θαυμάσιον ποῦ εἶνε οἱ στί-
χοι τοῦ πρωτοτύπου ! :

Tous les ans j'y vais et je niche
Aux metopes du Parthénon ;
Mon nid bouche dans la corniche
Le trou d' un boulet de canon . . .

5 Ὀκτωβρίου.

Πρόκειται νὰ κληρωθῇ τὸ λαχεῖον τῶν
Ἀρχαιοτήτων.

Ὁ Γιάγκος ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸ Φάλ-
ηρον, κλαίων ἀπαρηγόρητα.

— Τί ἔχεις πάλι ; τὸν ἐρωτᾷ ἡ μη-
τέρα του.

— Χί, χί, χί. . . μοῦ ἔπεσε. . . μοῦ
ἔπεσε τὸ Λαχεῖο ! . .

— Ἐ, καὶ γι' αὐτὸ κλαῖς ; Γιὰ νὰ το
ἰδοῦμε λοιπόν !

— Μὰ μοῦ ἔπεσε ἔστη θάλασσα, μαμᾶ !

Ὁ περιμένων νὰ *
κλειθῇ, σημαίνει ὅτι εἶνε ἀνίκανος νὰ τὸ
κάμῃ καθ' οἰονδήποτε ἄλλον τρόπον.

Φ.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ
ΕΜΠΝΕΥΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΠΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Φιλομούσου
Παιδὸς δὲν λείπει ποτε τὸ βιβλίον.

Ἀς το ἀκούσῃ οἱ Ὑπερασπισταὶ
τῆς Πατρίδος : Τὸ Ἑλληνικὸν Φρού-
ριον εἶνε ἀπόρθητον, ὅταν ἀντὶ τείχους
προβάλλῃ ἀνθρώπινα στήθη μὲ ἀσπίδας
τὰς Παλλούσας Καρδίας των.

Τὸ Σύνταγμα μὰς δὲν ἀναγνωρίζει
κανένα τίτλον καὶ κανένα εὐγενῆ. Τὸ
Σύνταγμα τῆς Διαπλάσεως ἐξαιρετικῶς
ἔχει δύο : τὸν Δὸν Κολοκύναν Πάτερην
(ἀπὸ τὴν Ἀνδαλουσίαν) καὶ τὸν Κόντε
Ραπανάκην (ἰσως . . . ἀπὸ τὸ Ἴόνιον
Πέλαγος.)

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 325).

— Ὁρσίλω ἐντοῦτοις νὰ ὁμολογήσω
ἐξηκολούθησεν ὁ Πέτρος, ὅτι ἔως τώρα
δὲν μου ἐδόθη εὐκαιρία νὰ δοκιμάσω
τὴν λέμβον μου. Ἀλλὰ τὰ πάντα ἔχουν
ὑπολογισθῇ ἐκ τῶν προτέρων, οὕτως
ὥστε ὅλοι αἱ πιθανότητες νὰ εἶνε ὑπὲρ
αὐτῆς. Μὲ ἤσυχον λοιπὸν συνείδησιν
ἐμπορῶ νὰ ἐπιβιβάσω καὶ νὰ ἐμπιστευθῶ
εἰς αὐτὴν τὴν ζωὴν ἐνδὸς ἀνθρώπου, ὅταν
μάλιστα εἶνε ναυαγός . . . Τί λέγετε,
καπετὰν-Μαῖς ;

— Ἐδῶ τὰ ῥυπαρὰ ! ἐσκέφθη ὁ
πλοίαρχος. Τί νὰ προτιμήσῃ κανεὶς ;
ἓνα μπαλόνι εἰς τὸν ἀέρα, ἢ μίαν βαρ-
κούλαν εἰς τὴν θάλασσαν ; Μοῦ φαίνεται
ὅτι καὶ μὲ τὰ δύο ἡ σωτηρία εἶνε ἐπί-
σης προβληματική . . .

— Ἐμένα δὲν με μέλει, εἶπε τότε ὁ
Ἰωάννης. Ἀφ' οὗ ὁ Μαῖς διστάξῃ, ἂς
ἀποφασίσῃ λοιπὸν ἡ τύχη. Μὴ γένοιτο νὰ
καταχρασθῇ τὸ δικαίωμα τοῦ ἀδελφοῦ
καὶ νὰ πατήσῃ θέσιν εἰς τὸν ἀέρα, ἀφί-
νων τὸν σύντροφόν μου εἰς τὴν θάλασ-
σαν ! Ὁχι ! Ὁχι ! Ἡ τύχη ἀποφασίσῃ.
Ἀέρας ἢ θάλασσα ; Κορῶνα ἢ γράμ-
ματα ;

— Εἴσαι τρελός ! εἶπεν ὁ Πέτρος.
Εἶνε περίστασις αὕτη διὰ μεγαλοφυΐας ;
Δὲν βλέπεις ποῦ ἀρχίζει πάλιν τρικυ-
μία ;

— Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἴσα-ἴσα θὰ παί-
ξωμεν ! ἀνέκραξεν ἀποφασιστικῶς ὁ
Ἰωάννης. Ἐμπρός ! κορῶνα ἢ γράμ-
ματα ;

Καὶ ἐγονάτισεν ἐπὶ τῆς τρύπιδος, ὅ-
πως καὶ ὁ πλοίαρχος, ἐτοιμοὶ διὰ τὸ
παιγνίδιον.

— Ναί, εἶπεν ὁ Ὀλλανδός ἄλλα
τί θὰ στρήψωμεν ; Νομίζω ὅτι εἰς
τές στέπες μὰς δὲν ὑπάρχει πλέον κανε-
νὸς ἔθνος καὶ καμμιᾶς ἐποχῆς νόμισμα !

— Μπα, καὶ γι' αὐτὸ σε κλετίζεσαι ;
Νά, ἐδῶ ἔχω τὰ οἰκογενειακά μὰς γάν-
τια. Κορῶνα εἶνε τὸ μέρος ποῦ ἔχει
τὸ οἰκόσημον καὶ σημαίνει βάρκα·
γράμματα εἶνε τὸ ἄλλο μέρος, καὶ
σημαίνει ἀερόστατον.

Ὁ Πέτρος ἀνύψωσε τοὺς ὤμους, μὴ
γνωρίζων ἂν ἔπρεπε νὰ γελάσῃ ἢ νὰ
κλαύσῃ.

— Ἐλα, ἔλα, κάμε γρήγορα, μπου-
φο, εἶπε καὶ πρόσεξε προπάντων μὴ
μοῦ ρίξῃς τὰ γάντια ἔστη θάλασσα !

Ὁ Ἰωάννης ἐξεδίπλωσε τὰ χειρόκτια
καὶ ἔρριψε τὸ ἐν πρὸς τὰ ἐπάνω μὲ με-
γάλην προσοχήν, ὥστε νὰ μὴ ἀπομα-
κρυνθῇ ἐπικινδύνως.

— Κορῶνα ! ἐφώνασεν ὁ πλοίαρχος.
Τὸ χειρόκτιον ἔπεσε.

— Κορῶνα εἶνε ! εἶπεν ὁ Ἰωάννης.
Ἐλα, κακόμοιρε Μαῖς, ἡ βαρκούλα χά-

ρισμά σου ! Ἐμπρός ! Χόπ ! Ἀς χωρι-
σθῶμεν ! Χαῖρε !

— Καλὴν ἀντάμωσιν, πῆς καλλίτερα,
διάβολε ! . . Ἀλλὰ τί θὰ φάγω καὶ τί θὰ
πιῶ ; . . Πίσω μου σ' ἔχω, Σατανᾶ ! Δυὸ
μέρες τώρα ἔχω ἐδῶ-χάμω . . .

— Νά, νά, σφάπασε ! διέκοψεν ὁ Πέ-
τρος, καὶ μετεβίβασεν εἰς τὴν βάρκαν
ἓνα χοιρομέρι, ἓνα μπουκάλι κρασί καὶ
ἓνα ψωμί.

— Ἄ, ἔτσι μάλιστα ! εἶπεν ὁ πλοίαρ-
χος κάτωθεν, κατα-
δροχίζων ἀπὸ τώρα
διὰ φλογεροῦ βλέμ-
ματος τὰ τρώφιμα . . .

— Ἐχει καὶ γιὰ
μὰς, Ἰωάννη, ἐξη-
κολούθησεν ὁ Πέ-
τρος. Δὲν ἐμβαίνω
ποτέ εἰς τὸ ἀερό-
στατον, χωρὶς νὰ
πάρω μαζί μου ὅ,τι
χρειάζεται . . Ἀλ-
λά, σὲ παρακαλῶ,
ἐλευθέρωσε τὴν κοι-
λίαν σου καὶ τὴν ρά-
χην σου ἀπὸ αὐτὰ
τὰ κιβώτια. Δὲν εἶνε
δυνατὸν νὰ σε πάρω
μὲ ὅλ' αὐτὰ τὰ φο-
βερά παρατρήματα.

— Ἄ !!! εἶπεν
ὁ Ἰωάννης ἐμβρόν-
τητος. Ν' ἀφήσω
τὴν μηχανὴν καὶ τὰς
πλάκας μου ; τὰς ὑ-
ποβρυχίους μου φω-
τογραφίας ; . .

— Ὅριστε μὰς !
Δὲν χωροῦσε ὁ πον-
τικὸς ἔστην τρύπα
του, καὶ ἔπερνε καὶ
κολοκύθες ! . . Εἶνε
ἀνάγκη, σοῦ λέγω,
νὰ τάψῃς εἰδεμὴ
δὲν ἐγγυῶμαι οὔτε
διὰ τὴν ζωὴν σου, οὔ-
τε διὰ τὴν ζωὴν μου.

— Ἄ !!! ἔκαμνεν
εἰς ἄλλον τόνον ὁ
Ἰωάννης, καὶ ἔρριπεν εἰς τὴν θάλασσαν
τὴν φωτογραφικὴν μηχανὴν καὶ τὸ κιβώ-
τιον μὲ τὰς πλάκας.

— Καὶ τώρα προσοχή ! Ἡ βάρκα
καταβαίνει . . . Τὴν ἔχω δέσῃ εἰς τὸ ἄ-
κρον μιᾶς κλίμακος σχοινίης. Νά, ἔ-
φθασεν εἰς τὴν ἐπιάνειαν τοῦ ὕδατος.
Ἄν ἔχῃς κανένα μαχαίρι, κόψε κάτω
κάτω τὰ σχοινιά, ἐλευθέρωσε τὴν βάρ-
καν, καὶ ἀνέβα σὺ μὲ τὴν κλίμακα. Ὑ-
στερα ὁ καπετὰν-Μαῖς ἂς ἐπιβιβάσῃ
ὅπως ἔβρη καλλίτερα . .

Καὶ αὐτὰ ποῦ ἔλεγεν ὁ Πέτρος, ἐγί-
νοντο ἀκριβέστατα : Ἡ βάρκα ἐφθασεν
εἰς τὴν θάλασσαν, μὲ δυὸ μαχαιριές ἢ

λευθερώθη ἀπὸ τὴν κλίμακα, ἡ ὁποία
τὴν συνέδεε μὲ τὸ ἀερόστατον καὶ μὲ
πέντε-ἑξ σκαλοπατήματα ὁ Ἰωάννης ἀ-
νῆλθεν εἰς τὸ σκαφίδιον τοῦ ἀερόστατου,
ἐν ᾧ ὁ πλοίαρχος Μαῖς ἐπεβιβάζετο ἡ-
σύχως εἰς τὴν βάρκαν του.

Μέσα εἰς τὴν βάρκαν εὗρεν ἓνα πα-
νάκι μικρὸν, τυλιγμένον εἰς ἓν νανοειδὲς
κατάρτι, ὡς καὶ δύο κόπας μικροσκο-
πικάς.

Ἐπάνω, εἰς τὸ ἀερόστατον, ἤρχισαν
νέει χειρισμοί : ἐσύρ-
θησαν σχοινία, ἐστρά-
φησαν τροχαλῆαι, καὶ
ἡ μηχανὴ τοῦ ἀέρος
ἐξεκίνησεν, ἀναβαί-
νουσα, ἀνυψομένη,
φεύγουσα, — σφαῖρα,
πτερά, κάλαθος, μη-
χαναί, τροφαί, ἀε-
ροναῦται, ὅλα !

Ὁ πλοίαρχος Ἄν-
θιμος Μαῖς καὶ ὁ
Ἰωάννης Μαντζου-
ράνας ἀντήλλαξαν
πολλὰ καὶ διάφορα
σημεῖα ἐγκαρδίου ἀ-
ποχαιρετισμοῦ. Ποῦ,
ποῦ καὶ πῶς ἐμελ-
λον ἄρ' αὐτὰ νὰ ἐπανί-
δουν ἀλλήλους !

Τέλος ὁ Ὀλλαν-
δὸς δὲν διέκρινε
πλέον, παρὰ ἐν ση-
μεῖον λευκὸν εἰς τὰ
σύννεφα. Ἦτο τὸ ἀε-
ρόστατον, τὸ ὁποῖον
ἐξηκολούθει ν' ἀνα-
βαίνει.

Ἀλλὰ καὶ οἱ δύο
ἀδελφοὶ ἐνόμιζαν, ὅτι
διακρίνουν ἐπίσης
κάτι τι λευκόν, στί-
ζον κάτω τὴν ἀπει-
ρον ἔκτασιν τῆς θα-
λάσσης. Ἦτο τὸ
λευκὸν πανάκι τῆς
βαρκούλας, τὸ ὁποῖον
εἶχεν ἀνοίξῃ ὁ Ἄν-
θιμος Μαῖς.

« Ὁ Ὀλλανδὸς δὲν διέκρινε πλέον, παρὰ
ἐν σημείον λευκὸν εἰς τὰ σύννεφα. »
(Σελ. 333, στήλ. γ'.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

ΣΗΜΝΑΙ ΕἰΣ ΤΟΝ ΑἆΡΑ

Τὸ ἀερόστατον ἐξηκολούθησε νάνα-
βαίνει, ἔως οὗ ὁ Πέτρος Μαντζουράνας
ἐκρίνε καλὸν νάνακψῃ τὴν πρὸς τὰ ἄ-
νω πορείαν καὶ γὰρ τὸ διεύθυνε πλέον
ὀριζοντίως πρὸς τὴν Ὀλλανδίαν, διότι
ὡς εἶπομεν, πρὸς τὴν Ὀλλανδίαν διηυ-
θύετο ὁ ἀεροναύτης, ἐπιστρέφων ἐξ
Τουτλάνδης. Πρὸς τοῦτο συνεδουλεύετο
μὴν πυξίδα καὶ ἔκαμνε διαφόρους ὑπο-
λογισμούς.

Ὁ Ἰωάννης ἤσθ' ἀνθ' ἑκάστην καὶ τι νέον
καὶ κατ' ἀρχὰς δυσάρεστον. Φερόμενος

ὡς περὶ τὸν ἄερα, κρατούμενος εἰς τόσον ὕψος μέσα εἰς κάτι δίκτυα, ὡς ἀράχνη μετὸν ἰστόν της εἰς τοὺς πόδας πτηνοῦ, μὴ βλέπων παρὰ τὸ ἀγανὲς ὑπὸ τοὺς πόδας του καὶ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του, δὲν ἐβράδυε νὰ καταληφθῇ ὑπὸ φόβου καὶ σκοτοδίνης. Οἱ κόποι, ἡ ἀγωνία, ἡ ἀγρυπνία, ἡ πείνα καὶ ἡ δίψα τὸν εἶχον προετοιμάσει διὰ τὴν δυσάρεστον ταύτην αἴσθησιν τοῦ κενοῦ. Παντοῦ κενόν : εἰς τὸν στόμαχόν του, ὑπὸ τὸ κρανίον του, πῆριξ αὐτοῦ. . .

Ἐπιτέλους ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν ἐναέριον μηχανήν. Ἐν βλέμμα τῷ ἤρκεσε διὰ νὰ συλλάβῃ τὸ σύνολον καὶ σχεδὸν ὅλας τὰς λεπτομερείας. Ἰδοὺ δὲ τί εἶδε :

Τὸ ἀερόστατον δὲν εἶχε τὸ σύνθετον σχῆμα τῶν ἀεροστάτων· δὲν ὁμοιάζετο δηλαδὴ μετὰ γιγαντιαίων ἀγγαδίων, ἔχον τὴν οὐρὰν πρὸς τὰ κάτω. Ὁμοίαζε μᾶλλον μετὰ ἰχθύϊν πετώντων, ἢ ἀκριβέστερον μετὰ πελώριον π ο ὕ ρ ο ν (σιγάρον) κομμένον εἰς τὴν μέσην, καὶ συνδεόμενον ἀπὸ τὰ δύο ἄκρα μετὰ σωληνάς ἀεραγωγούς. Τὰ δύο ἡμίση τοῦ πούρου εἶχον στεφάνους, ὅπως τὰ βαρέλια. Τὸ ὅλον ἐκαλύπτετο ὑπὸ δικτύου, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἤρχιζαν τὰ σχοινία, τὰ συγκρατοῦντα κάτω τὸ σκαφίδιον. Εἰς τὸ μέσον τῆς μηχανῆς, δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ, ὑπῆρχον δύο μεγάλα πτερὰ, ὡς ἐντόμου, κινούμενα κατὰ βούλησιν καὶ κινούμενα τὸ ἀερόστατον πρὸς τὰ ἑμπρὸς ἢ τὰ ὀπίσω, πρὸς τὰ ἐπάνω ἢ πρὸς τὰ κάτω, τῇ βοηθείᾳ μιᾶς ἡλεκτρικῆς στήλης. Καὶ τὸ ὅλον συνεπληροῦτο ἀπὸ ἐν παράδοξον σύμπλεγμα τροχῶν, τροχαλῶν, βαρούλων, ἐκκεντῶν, ἐλίκων κτλ. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, εἰς τὸ βάθος τοῦ σκαφιδίου, ὑπῆρχε καὶ ἡ περίφημος ἐκείνη κλῖμαξ, ἡ ὁποία ἐχρησίμευε διὰ νὰ συγκρατῇ τὴν λέμβον εἰς τὸν ἄερα καὶ νὰ τὴν καταβιβάξῃ εἰς τὴν θάλασσαν ἐν ἀνάγκῃ, ὅπως καὶ τὸ εἶ-

δομεν. . .

Ὅταν οἱ δύο ἀδελφοὶ εὐρέθησαν ἀπέναντι καὶ πολὺ πλησίον ἀλλήλων, εἰς τὰ ὕψη ἐκεῖνα, μέσα εἰς ἐν εἶδος κοφίνου ἀσπρορροῦχον, ἐκυττάχθησαν καλὰ καλὰ. Ὁ Ἰωάννης ἐξεπλάγη, διότι σχετικῶς δὲν εὗρε τὸν Πέτρον πολὺ μαυρισμένον, μολονότι ἐπὶ πέντε ἔτη ἑταξείδευε τόσῳ πλησίον τοῦ ἡλίου ! Ἀπεναντίας ὁ Πέτρος εὗρε τὸν Ἰωάννην πολὺ ἡλλοιωμένον ὑπὸ τῆς θαλάσσης. Τὸ δέρμα τοῦ εἶχε κατεργασθῇ διὰ τῆς ἄλμυρος, ὡς ἰστίον ὀλλανδικοῦ πλοίου. . .

— Λοιπὸν ; ἤρχισεν ὁ Πέτρος. Βλέπω, ὅτι δὲν τα ἐκατάφερες πολὺ μετὰ τὸ στοιχεῖόν σου. Ἄν δὲν ἤμουν ἐγώ. . .

— Με συγκορεῖς, διέκοψεν ὁ Ἰωάννης, τὰ ἐκατάφερα πολὺ καλὰ. Ἐφθασα νὰ ἔχω πλοῖον ἰδικόν μου, πλοίαρχον ἰδικόν μου, ναῦτας ἰδικούς μου, ἄλγεις ἰδικούς μου. . . Λίγο σοῦ φαίνεται αὐ-

τό ; Βάλε τώρα καὶ τὴν θαυμασίαν ἀνακάλυψιν ποῦ ἔκαμα, τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα πειράματα. . . Ἀλλὰ ἔχομεν καιρὸν νὰ τα ποῦμε. Τώρα δός μου, γιὰ τὸ Θεό, νὰ φάγω κάτι τι.

— Ναί, ναί, μετὰ τὸ δίκη σου ! Ἄν δὲν σφάλω, ἔχεις σαρανταοκτὼ ὥρες τώρα, ποῦ ζῆς μετὰ θαλάσσιον ἄερα. Στάσου !

Καὶ κύβας ἐπὶ μικροῦ καλαθίου, τὸ ὅποιον ἐχρησίμευε καὶ ὡς κάθισμα, ὁ Πέτρος τὸ ἤνοιξε καὶ ἐβγαλεν ἀπὸ μέσα ἓνα δεύτερον ψωμί, δεύτερον χοιρομέρι καὶ δεύτερον μπουκάλι μετὰ κρασί. Καὶ τα ἀράδιασεν ὅλα ἐνώπιον τοῦ ἀδελφοῦ του, εἰς τὸ βάθος τοῦ σκαφιδίου, ὅπου εἶχε καθίστη σ τ α ρ ο π ὅ δ ι .

— Ἐχεις μαχαίρι ; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης· γιὰ τὸ δικό μου μοῦ ἔπεσε ἐστὶ θάλασσα, ὅταν ἔκοψα τὴν σκάλα.

— Καὶ μαχαίρι, καὶ χουλιάρι ἂν θέλῃς ! ἀπήντησεν ὁ Πέτρος.

— Τὸ χουλιάρι χάρισμά σου. Ἡ σούπα δὲν ἔβρασεν ἀκόμη. . . Ἐλα λοιπὸν, δὲν θὰ μου κάμῃς συντροφιά ; (Ἐπεταί συνέχεια)

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Αἰμὲ Ζιρῶν
ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΟΥ ΖΑΤΡΙΚΙΟΥ

(Ἐπιστολὴ πρὸς τὴν Διάπλασιν)

Κέρκυρα, 30 Σεπτεμβρίου 1897

Ἀγαπητὴ μου Διάπλασι,

Ἀκολουθῶν τὴν συμβουλὴν σου, ἐπεχείρησα καὶ ἐγὼ καὶ μετὰ τὴν ἀδελφήν μου νὰ εὕρωμεν ἐὰν ὁ ὑπολογισμὸς τοῦ Ἀ. Οἰκονομίδου διὰ τὰ 64 τετράγωνα τοῦ ζατρίκιου εἶνε ἀκριβής. Ἡ λύσις ποῦ ἐξήγησες νὰ εὕρῃ εἶνε βέβαια ἀρκετὰ δύσκολος καὶ κοπιαστική, ἐστοίχισε δὲ καὶ εἰς ἡμᾶς ὀλίγο σπᾶσιμο κεφαλιῶ, ὥς ποῦ νὰ εὕρωμεν μίαν εὐχολον μέθοδον, ἀλλ' ἐπὶ τέλους πιστεύομεν πῶς τὸ κατορθώσαμεν καὶ πῶς ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ζητούμενον συμπέρασμα. Δυστυχῶς σὺν κάπως νὰ διαφέρῃ αὐτὸ ἀπ' ἐκεῖνο τοῦ Οἰκονομίδου, λέγω δὲ δυστυχῶς διότι τὸ πρᾶγμα δὲν ἡμπαρεῖ καὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, ὕστερα ἀπὸ τόσους κόπους ποῦ θὰ ἔχῃ βέβαια καταβάλῃ.

Λοιπὸν, ἂν ἔλαβεν ὡς βάσιν τοῦ ὑπολογισμοῦ τοῦ ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον καθαρὰ γράφεις, ὅτι δηλαδὴ εἰς τὸ πρῶτον τετράγωνον βάζονται δύο κόκκοι σίτου, καὶ προχωρῶν ἀπὸ ἓνα εἰς ἄλλο τετράγωνον, ἠθέλησε νὰ εὕρῃ, καθὼς λέγεις, τὸ σύνολον τῶν κόκκων ποῦ περιέχονται εἰς ὅλα μαζί τὰ 64 τετράγωνα, ὁ φίλος μας ἔσφαλε εἰς τὸν λογαριασμὸν τοῦ ὀλίγου μόνον κόκκου, δηλαδὴ τὸ μικρὸν ποσόν—

18	πεντάκις ἑκατομμύριον,
593	τετράκις » » »
299	τρίς » » »
638	δὺς » » »
479	ἑκατομμύριον
363	χιλιάδων καὶ
507	μονάδων

διότι πραγματικῶς τὰ ἐξήκοντα τέσσαρα τετράγωνα περιέχουν ὄχι 18,440, 928, 684, 641, 239, 115 κόκκ. καθὼς σοῦ ἔγραψεν ὁ Οἰκονομίδης, ἀλλὰ 37,034, 228, 320, 120, 602, 622.

Ὁ ἀριθμὸς τοῦ Οἰκονομίδου δὲν ἐκπροσωπεύει παρὰ μόνον τοὺς κόκκους τοῦ τελευταίου τετραγώνου, ἀλλὰ καὶ πάλιν λάθος ἔχει καὶ εἰς αὐτόν, διότι εἰς τὸ τελευταῖον αὐτὸ τετράγωνον δὲν βάζονται

18,440,928,684,641,239,115 κόκκοι

αὐτοῦτεστι ἔχει ὀλιγοστεύσει τοὺς κόκκους τοῦ 64ου τετραγωνιδίου κατὰ 76,185, 478, 419, 062, 197.

Τώρα, ἂν θέλῃς νὰ μάθῃς καὶ τὴν μέθοδον μετὰ τὴν ὁποίαν ἤρραμεν σχετικῶς εὐκόλα τὸν λογαριασμὸν, σοῦ τὴν ἐξηγῶ ἀμέσως διὰ νὰ τὴν κάμῃς γνωστὴν ἂν θέλῃς.

Τὸ πρῶτον τετράγωνον περιέχει	2	κόκκους
Τὸ δεύτερον »	4	»
Τὸ τρίτον »	8	»
Τὸ τέταρτον »	16	»

κτλ. δηλαδὴ τὸ κάθε νέον τετράγωνον εἰς τὸ ὅποιον προχωροῦμεν θὰ λάβῃ τόσους κόκκους, ὅσοι ἀποτελοῦν τὸ σύνολον τῶν κόκκων ὧλων μαζί τῶν προηγουμένων τετραγώνων, καὶ ὁ ὅλος κόκκους παρ' ἐπάνω. Ἀναχωροῦντες λοιπὸν ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀρχὴν ἐσημειώσαμεν

Εἰς τὸ πρῶτον τετράγωνον	—	2	κόκ.
Εἰς τὸ δεύτερον »	—	4	κόκ.
καὶ ἀθροίσουμεν		6	

Γνωρίζοντες τώρα ὅτι τὸ τρίτον τετράγωνον περιέχει 2 κόκ. περισσότερον τῶν 6 ἐσημειώσαμεν διὰ τὸ τρίτον τετραγ. 8 κόκ. καὶ ἀθροίσουμεν

14	
καὶ	16
καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς, ὥς	
τὸ 64ον. Καθὼς βλέπεις ἡ ἐργασία ἀπλοποιήθη πολὺ, διότι δὲν ἐκάμαμεν παρὰ μόνον 64 ἀπλὰς προσθέσεις.	

Σὲ ἀσπάζομαι πολὺ φιλικὰ ΑΓΚΑΘΙ

Σημειώσεις τῆς Διαπλάσεως. Μετὰ ἄλλους λόγους λοιπὸν, κατὰ τὴν μέθοδον τοῦ Ἀ γ κ α θ ι ο ὕ, ἂν ἀρχίσωμεν ἀπὸ 2 κόκκους, ὁ ἐφευρέτης τοῦ ζατρίκιου θὰ λάβῃ ὀλικῶς τοὺς κόκκους. τοὺς ὁποίους θὰ εἶχεν ἐν 65ον τετράγωνον (ἂν ὑπῆρχε) μετὸν 2. Ἀλλ' ἂν ἀρχίσωμεν ἀπὸ 1 κόκκον, τότε θὰ λάβῃ τοὺς κόκκους, τοῦ 65 τετραγώνου, μετὸν 1. Φαίνεται δὲ ὅτι τὸν ἀριθμὸν τοῦτον προσεπάθησε νὰ εὕρῃ ὁ Οἰκονομίδης (18 πεντάκις ἑκατομμύρια κτλ.) ὁ ποῖος ὅμως ἐξάγεται ἐὰν διπλασιάζωμεν— ἄς ποῦμεν ἔτσι, μολονότι ἡ ἔκφρασις δὲν εἶνε ἐπιστημονική, — ἐξηκοντατέσσαρας φορές ὄχι τὸ 2, ἀλλὰ τὴν μονάδα. Ἐδῶ εἶνε ὅλη ἡ διαφορά. Ἄν ὁ ἐφευρέτης ἐξήγησε 2 κόκκους διπλασιαζόμενος 64 φορές, θὰ λάβῃ τὰ 37 πεντάκις ἑκατομμύρια τοῦ Ἀ γ κ α θ ι ο ὕ· ἂν ἐξήγησεν 1 κόκκον διπλασιαζόμενος 64 φορές, θὰ λάβῃ τὰ 18 πεντάκις ἑκατομμύρια τοῦ Οἰκονομίδου. Δυστυχῶς δὲν ζῇ διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσωμεν τί προτιμᾷ.

Σημειωτέον ὅτι ἡ Ἀλγεβρα, λύουσα τὸ πρόβλημα, παραδέχεται εἰς τὸ πρῶτον τετράγωνον 1 κόκκον, εἰς τὸ δεύτερον 2, εἰς τὸ τρίτον 4 καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς.

ΜΑΘΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ

Μίαν φορὰν κ' ἓνα καιρὸν, κάποιος πλούσιος εἶχε κάποιον υἱὸν ἀμελῆ. Διὰ τοῦτο ἐπλήθυνε ἑκατὸν δραχμὰς τὸν μῆνα εἰς κάποιον διδάσκαλον νὰ ἔρχεται καθ' ἡμέραν καὶ νὰ προγυμνάζῃ τὸν χαριτωμένον του.

Μίαν ἡμέραν ὁ μαθητὴς λέγει πρὸς τὸν διδάσκαλον :

— Δάσκαλέ μου, ὁ πατέρας σοῦ πληρώνει ἑκατὸ δραχμὰς διὰ νὰ ἔρχεσαι νὰ με βασιανίζῃς κάθε μέρα. Ἄς σου πληρώσω λοιπὸν κ' ἐγὼ κρυφὰ ἄλλες πενήντα, καὶ μιὰ μέρα νὰ ἔρχεσαι καὶ μιὰ μέρα νὰ μὴν ἔρχεσαι.

Ὁ διδάσκαλος ἐκίνησε τὸ κεφάλι, πολὺ μελαγχολικός, ἐσολογισθὲν ὀλίγον καὶ κατόπι τοῦ λέγει :

— Ἐλα, παιδί μου, δίδε μου καὶ σὺ ἑκατὸ δραχμὰς νὰ μὴν ἔρχωμαι καθόλου.

—

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΟΜΕΝ

Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως ὅτι ὅσοι ἀνανεώσουν τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ 1898 μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρίου δικαιούνται νὰ λάβουν δωρεὰν ἓν βιβλίον ἢ ἓνα τόμον τῆς Διαπλάσεως καὶ ἔχουν τὸ προνόμιον νὰγοράσουν ἀντὶ 5 μόνον δραχμῶν ἑκατὸν τῶν τριῶν τόμων τῆς Δευτέρας Περιόδου τῶν τιμωμένων πρὸς 7 δρ.

Ἐκτὸς τούτων, θὰ λάβουν μέρος καὶ εἰς τὸ Λαχεῖον τῶν Δώρων.

Κατάλογον τῶν δωρεῶν διδομένων βιβλίων ἢ τόμων, πρὸς ἐκλογὴν, ὡς καὶ πάσας τὰς σχετικὰς πληροφορίες, ὁ συνδρομητὴς εὐρίσκει εἰς τὴν ἐν σελίδι 316 (φυλλ. 40) δημοσιευθεῖσαν Προκήρυξιν, τὴν κυκλοφορήσαν ἐν παραρτήματι καὶ διὰ τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου.

Σπεύσατε πρὶν παρέλθῃ ἡ προθεσμία

διότι τότε ἀποκλείεσθε τοῦ δώρου καὶ τοῦ προνομίου, καὶ μόνον τὸ γενικὸν Λαχεῖον σὰς μένει.

Οἱ ἐν Ρωσσῇ καὶ ἐν γένει οἱ πολὺ μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν εὐρισκόμενοι, ἂν ἐμβάσουν τὴν συνδρομὴν πρὸ τῆς 31 Ὀκτωβρίου (καὶ δυνατόν νὰ πεισθῶμεν περὶ τούτου ἐν τῇ ταχυδρομικῇ σφραγίδος τῆς ἐπιστολῆς των) θὰ λάβουν καὶ αὐτοὶ τὸ δῶρον καὶ τὸ προνόμιον, ἔστω καὶ ἂν ἡ ἐπιστολὴ των εἴσῃ τυχὸν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας ἡλίας ἡμέρας μετὰ τὴν λῆξιν τῆς προθεσμίας.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μίμης : — Τί ὀβλεγες, Κούλα, ἂν ἔβγαίνε ἔξω ἓνα λεοντάρι καὶ μ' ἄρπαχνε ἔξω δόντια του ;

Κούλα : — Θὰ τοῦ ἔλεγα : « Καλὴ ὄρεξι ! »

Βεστιάδης τοῦ Διοσκουρίτου

*

*

Ὁ μικρὸς Γεώργιος εἶχε νὰ ἰδῇ πολλὰς ἡμέρας τὸν φίλον του Ἀλέκον.

— Μὰ τί ἔγινες ; τῷ λέγει.

— Μὴν τὰ ρωτᾷς ; Ἡμῶν ἀρρωστος κ' ἐπῆγα νὰ πεθάνω. . .

— Ἐπῆγες νὰ παθῇς !! ἀνέκραξεν ἑκπληκτος ὁ Γεώργιος. Καὶ ποῦ ;

Βεστιάδης τοῦ Πίλου

ΔΙΔΑΓΜΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ ! — μοῦ γράφει ὁ Νικηφόρος ὁ Βρυννῆσιος ἀνανεώσας ἐκ τῶν πρώτων τὴν συνδρομὴν του διὰ τὸ 1898. — πειθαρχία ! Ἄ, μοῦ ἀρέσει πολὺ ἡ λέξις, ποῦ εἶπες πρὸς τὴν Ποιμενικὴν Φλογέραν, καθὼς καὶ ἡ παρομοίωσις της. Οἱ Ἑλληνοπαῖδες φιλοδοξοῦμεν νὰ ἔχωμεν τὸ καλλίστην περιδοκίον τοῦ κόσμου. Πῶς θὰ γίνῃ ; Σὺ τὸ ἐξέρρεις ; σὺ εἶσαι ὁ ἀρχηγὸς καὶ ἡμεῖς οἱ στρατιῶταί σου. Πρέπει λοιπὸν νὰ ὑπακούωμεν εἰς τὰς διαταγὰς σου. Πειθαρχία ! Δι' αὐτὸ καὶ μόνον καὶ ὄχι διὰ τὸ δῶρον, καὶ ὄχι διὰ τὸ προνόμιον, σοῦ στέλλω ἀπὸ τώρα τὴν συνδρομὴν μου διὰ τὸ 1898. Τὸ εἶπες ; τὸ θέλεις ; Ἐτελείωσες ! Ὅσοι εἰμποροῦν, ὅσοι θέλουν νὰ εἶνε καλοὶ στρατιῶται, πρέπει νὰ το κάμουν. Αὐτὴ εἶνε ἡ ἐπιστολὴ τῆς παραγγελίας μου. Μὲ συγκορεῖς ἂν ἔχῃ τύπον ὀλοσδιόλου ἰδικόν μου. Ἄ τὸν προτιμᾷς αὐτὸν τὸν τύπον, Νικηφόρε Βρυννῆσι ! Ἀλλὰ καὶ τὸ νὰ λάβῃς ἐν δῶρον καὶ τὰ ἐπωφεληθῇς τοῦ προνομίου, καὶ αὐτὸ συμπεριλαμβανέται. . . εἰς τὴν καταταρῇ μου.

Τὸ Λαχεῖον Γατάκι ἐξετάσθη διὰ τὸ Γυμνάσιον μαζί μετὰ ἄλλους πέντε συνδρομητὰς μου· ἐπέτυχον δὲ καὶ οἱ ἐξ ἐμὲ λαμπροὺς βαθμούς. Καὶ μοῦ γράφει : « Συνδρομητὴς τῆς Διαπλάσεως καὶ νάποτῶν, ἦτο ποτὲ δυνατόν ! » Ἐνοεῖται καὶ γὰρ ! Αὐτὰς τὰς ἡμέρας, ἕνεκα μεγίστης συσσωρεύσεως ἐργασίας εἰς τὸ Τυπογραφεῖον Κωνσταντινίδου, (φαντάσσομαι ἐν διασπῇ διὰ δύο μηνὸν ἐτυπώθησαν 500 τυπογραφικὰ φύλλα διαφόρων βιβλίων εἰς 1,500,000 ἀντίτυπα ἐν συνόλῳ !) ἐβράδυναν τὰ φυλλάδια μου μίαν ἢ δύο ἡμέρας. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ ἐπαναληφθῇ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς θὰ τα λαμβάνῃς τὸ Σάββατον, ὅπως πρῶτα. . .

Βεβαίως, Ἄνθος τῆς Εὐαισθησίας, ὁ ἀδελφός σου ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μου στείλῃ ὅποτε θέλῃ τὴν φωτογραφίαν του καὶ θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ ἂν τὴν στείλῃ. Εἰπέ τῷ δὲ ἀδελφῷ τοῦ Λέοντος τῆς Νεμέας δὲν μοῦ γράφει. Ἡ περὶ τῆς μ' ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομητὴς μου, ἀλλὰ ψευδώνυμον δὲν λέγω. Εἰμπορεῖς νὰ μου γράψῃς καὶ πρὶν λάβῃς ἀπάντησιν εἰς τὴν προηγουμένην ἐπιστολήν σου· διατὶ ὄχι ;

Τελοσάντων ἡ Μέλλουσα Καλλιτέχνης καὶ ἡ Ναυτοπούλα ἐγνωρίσθησαν καὶ προσωπικῶς, κατόπι τῆς Ἀλληλογραφίας ποῦ ἤνοιξαν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ἐν Κεφαλληνίᾳ Μικροῦ Συλλόγου. Τὰ κατὰ τὴν συνάντησιν, μοῦ περιγράφει ἡ Μέλλουσα Καλλιτέχνης ζωηρότατα. Τὴν στείμην, καθ' ἣν ἔθλησε τὴν χεῖρα τῆς Ναυτοπούλας διὰ πρώτην φορὰν, ὑσάσθη λέγει, μίαν παράδοξον συγκίνησιν καὶ τὰ ἔχασε. Τρία λεπτὰ τῆς ὥρας ἔμειναν μαζί. (ἡ συνάντησις ἔγενε καθ' ὁδόν,) καὶ ἐν τῇ τῇ Ναυτοπούλα εἶπε περισσότερας ἀπὸ 50 λέξεις, ἐκεῖνη δὲν κατάρρωσε νὰ εἴπῃ παρὰ 3 1/2 ἀκριβῶς, ἀδιότι τὸ ἡμῖς τῆς τελευταίας ἐχάθη μέσα εἰς τὴν φωνὴν τῆς Παλῆς περιέργῃ πράγματα !

Κ' ἐγώ, Ἀρχικὴ τῆς Εὐτυχίας, εἶχα τὴν ἐλπίδα ὅτι δὲν μ' ἐλησμόνησε· ἀλλὰ ποῦ νὰ φαντασθῶ ὅτι μ' ἐθλεπε καὶ εἰς τὸν ὕπνον σου κάθε βράδυ ! Ἀναμῶν τὴν ἐπιστροφὴν σου, δε καὶ θὰ μοῦ γράψῃς συχνά. Ὅχι, εἰς τὴν Βρυτινὸν δὲν ἔχω συνδρομητὰς, Φιλὸ γλυκὰ τὴν Ματθιλδην.

Νὰ εἶσαι λοιπὸν πολὺ ἐπιμελής, Τρεχαγυρενοπούλε, ὅς οὐ γνωρίζῃς κάλλιστα ὅτι τοὺς ἀμελεῖς μαθητὰς κανεὶς δὲν τοὺς ἐκτιμᾷ καὶ πρὸ πάντων ἐγώ. . . Ἡ Ἀρσένικος ἔλαφος εἶνε πρῶτον.

Ὁ Ἀνανίας, Τσιν-Τσῶν, δὲν εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ ἐνθυμῇται ὅσα αἰνίγματα ἐδημοσιεύθησαν εἰς ὅλα τὰ ἑλληνικά περιοδικά. Χιλιάδες παρκαλέσα τοὺς φίλους μου νὰ μου στέλλουν πρῶτον τὸ τυπὸν πρᾶγμα· τώρα, ἂν μερικοὶ ἔχουν τὴν ἀσυνειδησίαν νὰ τάντυγράφουν, τί πταίει ὁ Ἀ-

νανίας ; — Αἱ προτάσεις τῶν Μ. Μυστικῶν κατ' ἀρχὴν γίνονται ἔξω· καὶ εἶπα διατὶ.

Κατενθουσιασμένη ἡ Ρομιοπούλα ἀπὸ τὴν γνωριμίαν τοῦ Κόντε Ραπαζάκη, τὸν ὅποιον εἶδε εἰς ἓνα σπῆτι καὶ εὐθὺς τοῦ ἐπρότεινε νὰ γίνῃ συνδρομητὴς μου ! Ὅταν δὲ ἔμαθεν ὅτι εἶνε πρὸ πολλοῦ, ἤρχισαν τὴν περὶ ἐμοῦ συνομιλίαν, ἀντήλλαξαν ὑπὸ ἐχμεύειαν τὰ ψευδώνυμα των καὶ ἐχωρίσθησαν ὡς ἀληθεῖς φίλοι πλέον. Χαίρω πολὺ.

Εἶδα τὰ λαμπρὰ σχέδιά σου περὶ τοῦ Παιδικοῦ Συλλόγου, Ἐθνικὴ Τύρε, καὶ εἶδε νὰ εὐρεθῇς εἰς θέσιν μετ' ὀλίγον νὰ τα πραγματοποιήσῃς. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν θερμότην ἀγάπην σου.

Στείλῃ μου, Κῆμα τῆς Σαλαμῆς, ὅποιον θέλῃς ἀπὸ τὰ δύο, διὰ νὰ σου εἴπω εὐχαρίστησας τὰς ἐντυπώσεις μου, ἀρκεῖ νὰ εἶνε τελειωμένον.

— Εγέλασα πολὺ μετὰ τὸ ἀστεῖόν σου. Νὰ ἰδοῦμεν ποῖος θὰ εὕρῃ τὴν μπουτίλιαν μετὰ τὸν φελλὸν ποῦ ἔρριψες εἰς τὴν θάλασσαν, ἐπιστρέφον ἀπὸ τὸν Πόρον, καὶ πῶς θὰ τοῦ φανῇ τὸ ἐντός αὐτῆς γραμματίον μετὰ τὰς λέξεις : « Ἀλλοῖμονον ἂν ἡ Εὐρώπη δὲν ἀλλάξῃ ! θὰ καταποντισθῇ ὅλα τὰ θωρηκτά ! »

εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν λύσεων. Εἰς τοὺς ἄλλους διαγωνισμοὺς μάλιστα, ὅλα τὰ δέλφια εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος, διότι ὅλα εἰμποροῦν νὰ ἔχουν διαφορετικὴν ἀπάντησιν· ἀλλ' αἱ λύσεις εἶνε αὐτοὶ καὶ ὅτι εὐρὴ ὁ εἰς, θὰ το εἴπη καὶ εἰς τὸν ἄλλον.

Ὡ, ἀδύνατον, Ταπεινὸν Ἴον μου, νὰ ἐνθυμηθῶ τώρα διατὶ δὲν ἐδημοσιεύθῃ ἐν Παιδικῶν σου Πνεύμα! Δαμνάτω τόσα πολλά, ὥστε δὲν εἰμπορῶ νὰ κρατῶ λῆμὸν καὶ νὰ δίδω λόγον. Σοῦ στέλλω σήμερον διὰ τὸ βραβεῖόν σου μίαν «Μαρουσάιν» χρυσόδετον.

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν τόσῃ σου ἀγάπην καὶ διὰ τὰς καλὰς σου ὑποσχέσεις, ἀγαπητῇ μου Αἰκατερίνῃ Σ. Τὸ ψευδώνυμον *Ναυτικὴ Πυλὶς* ἀνήκει ἥδη εἰς ἄλλην. Δὲν πειράζει ὅμως· θὰ ἐκλέξῃ κανέν ἄλλο καὶ θὰ μοῦ γράφῃς συχνά· δὲν εἶν' ἔτσι·

Νεαρὲ Στρατιῶτα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω. Ἐλπίζω ὅτι θὰ συνήγησες ἥδη τὸν φίλον μου Ζάχον καὶ θὰ συνεργάζῃσαι μετ' αὐτοῦ διὰ τὸν Μικρὸν Σύλλογον. Ὁ ἐνθουσιασμός σου μὲ κολακεύει πολὺ. Ἄν θέλῃς, στείλε πρὸς τὴν Ἐλ. Α. τὸ φυλλάδιον ἐκεῖνο. Σ' εὐχαριστῶ.

Μὰ πῶς ἤθελες νὰ σου γράψω, *Γλυκύλα* Ἀηδὼν, ἀφ' οὗ δὲν μου ἔγραψες σύ; Ἐγὼ μόνον ἀπαντῶ· νὰ, καὶ σήμερα ποῦ μοῦ γράφεις σοῦ ἀπαντῶ, ὅτι πολὺ ἐλυπομένην ποῦ δὲν μου ἔγραψες τόσον καιρὸν. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς θερμὰς σου ἐνεργείας. Μὰ νὰ μοῦ γράφῃς!

Βλέπω μὲ χαράν μου, *Ναυτοπούλα*, ὅτι ἐπρόβιθας τὸ γραφεῖόν μου καὶ τὸ ὠνόμασες *τερπνότεστον*.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλ-λάξουν: — τὸ *Λαίμαργον Γατάκι* μετ' τὸν Ἐρμῆν τοῦ Πραξιτέλους, Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Ρωμαῖον Κικέρωνα, Ποιμενικὴν Φλογέραν καὶ Κολοσσὸν τῆς Ρόδου — ὁ Ἑρακλῆς Κηζήρογλου μετ' τὸν Οἰδίποδα Τύραννον, Τρεχαγυρενοπούλον, Ἑλληνικὴν Καρδίαν, Νέον Ἡρακλῆ καὶ Ναυτοπούλαν — τὸ Ἄνθος τῆς Εὐαίσθησιος μετ' τὴν Ἑλληνίδα Καλλιτέχνιδα καὶ Ἀγκυραν τῆς Εὐτυχίας — ἡ Ἐξέδρα Πατρῶν μετ' τὴν Ὁραίαν Κέρκυραν, Βασιλικὴν Σταμάτην, Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλίαν, Σοφίαν Κόλλα, Μόρτζον, Ἑλληνικὴν Θάλασσαν καὶ Ἑθρικὸν Ὑμνον — ὁ Στρατηγὸς Ἀρτίβας μετ' τὸν Χάλασμόν Κόσμον καὶ μετ' τὴν Σημαίαν τῆς Ἀγίας Λαύρας — ὁ Τοῖν-Τσὼν μετ' τὸν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα καὶ Ποιμενικὴν Φλογέραν — ἡ Ρωμιοπούλα μετ' τὸν Κόρτε Ραπανάκη καὶ τὴν Αἰμιλίαν Εἰμαρμένην — ὁ Ἑθρικὸς Ὑμνος μετ' τὸν Φιλέλληνα Μικρασιάτην, Γαληνιάν Θάλασσαν καὶ Λευκὸν Ρόδον — ὁ Μέλας Δεσὸς μετ' τὴν Ἑλληνικὴν Καρδίαν καὶ Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα — ἡ Κροκοπέπλος Ἦος μετ' τὸν Τοῖν-Τσὼν, Δὸν Κιχώτην, Ἀφροδισαν, Κάταστρον Ἀράπην, Τρεχαγυρενοπούλον, Πυγολαμπίδα, Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Ἀφροισμένην Κῆμα, Φλὶν-Φλὸν Ἀργυρῶν Πανσέληνον καὶ Ὑπερασπιστὴν τῆς Πατρίδος — τὸ Ἰόνιον Πέλαγος μετ' ὅλους τοὺς ἐν Κερκύρα συνδρομητάς μου· — ἡ Κερκυραῖκή Νδὲ μετ' τὴν Ὁραίαν Κέρκυραν, Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Δὸν Κιχώτην, Μαῦρον Πρίγκηπα, Ἡρώϊκην Πάργαν καὶ Δεκαπεταετὴ Πλοίαρχον — ἡ Βίγλα μετ' τὸ *Τί με μέλει* — ἡ Ἐλευθερία Κορύλλου μετ' τὸν Ἀθανάσιον Πετραλιάν — ἡ Κόρη τοῦ Πηλίου μετ' τὸν Τσοῦχτην, Βωδῆπιδαν καὶ Ἀγκυραν τῆς Φιλίας — ὁ Ἑμμ. Λύδδης μετ' τὸ *Ἦσυχο Ἀεράκι* — τὸ Ἄσμα τοῦ Ὁρφέως μετ' τὸν Δὸν Κιχώτην — ὁ Αἰετὸς τῶν Ὁρέων μετ' τὸ Ἀγκάθι, Θαλασσοζάλην, Ἡρώϊκην Πάργαν, Ἀνεμοστρόβιλον, Βίγλαν, Δέαν καὶ Ἰωάννην Μαρκέτην — ἡ *Γλυκύλα* Ἀηδὼν μετ' τὸν Ἀρχιναύαρχον

Θεμιστοκλέα, Σκυθρωπὴν Σελήνην, Ναυτοπούλαν, Δὸν Κιχώτην, Ἐταί μάρσεσι, Κῆμα τῆς Σαλαμίτος, Ἀρδαλουσίαν, Τρεχαγυρενοπούλον, Ἰρίδα καὶ Ὑδωρ τῆς Στυγός — ὁ Νικηφόρος ὁ Βρέννιος μετ' τὴν Αὐτοκράτειραν Εὐδοκίαν, Μούρτζουφλον, Κυμοδόκη, Δέαν, Ἐρμῆν τοῦ Πραξιτέλους, Ταπεινὸν Ἴον, Δὸν Κολοκύθαν Πάτερην, Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα, Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Ὑπερασπιστὴν τῆς Πατρίδος, Ξανθὴν Καρζώτισσαν, Ὀλυμπιονίκην καὶ Ξερητευμένο Ποντί.

Ἀσπασμοί, πληροφορία. — ἡ Μέλλουσα Καλλιτέχνις συμφωνεῖ μετ' ὅσα εἶπε περὶ αὐτῆς ἡ Γερραία Ἑλληνίς καὶ τῇ προτείνει νὰ γοῖζον ἀλληλογραφίαν· — ἡ Ἀγκυρα τῆς Εὐτυχίας ἐρωτᾷ τὴν Νέαν Ἑλλάδα ἂν ἀγαπᾷ ἀκόμη τὰ γαρυφαλὰ — ἡ Ρωμιοπούλα ἀσπάζεται τὴν Εὐτυχὴ Ὀνητήν καὶ παρακαλεῖ τὸν Κόρτε Ραπανάκη νὰ κρατήσῃ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ· — ἡ Κόρη τοῦ Πηλίου ἀσπάζεται ὅλας τὰς Ἀγκύρας — ὁ Ἑμμανουὴλ Γ. Λύδδης προτείνει ἀλλαγὴν Μ. Μυστικῶν εἰς τὸ *Ἦσυχο Ἀεράκι* διὰ νὰ γνωρισθοῦν, καὶ ἀπὸ κοινοῦ, καὶ μετ' τὸν Τρεχαγυρενοπούλον, νὰ ἰδρῶσιν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὅχι Μικρὸν, ἀλλὰ Μέγαν Σύλλογον πρὸς διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως· — ὁ Ἀνδρέας Σουλιώτης ἐρωτᾷ τὴν Μεδουσαν πῶς λέγονται τὰ ἐκ Βόλου ἐξαδέλφια τῆς· — ἡ Ναυτοπούλα ἀσπάζεται τὸν Ὑμνον τῆς Ἐλευθερίας μετ' ἀδέλφια τοῦ ὁποῦ, λέγει, συνεταξίδευσεν (;)

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλῳ στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Α. Θ. Πολυζωίδην, Δέαν τοῦ Παλήρου, (τὴν πρώτην, ἡ ποία μετὰ τὴν πρόσκλησιν, ἀνανέωσε τὴν συνδρομήν της)· Φιλελεύθερον Ἑλληνα, (ὁ ὁποῖος φροντίζει δραστηρίως περὶ συστάσεως Συλλόγου), Ἐνοσιέχθονα Ποσειδῶνα (λίαν προσεχῶς)· Ἡρακλῆ Ν, Κηζήρογλου, Τικ-Τακ, Ἐξέδραν Πατρῶν (εἰσαι· συμπαισμένους)· Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδην (ὁ Ἀχαῖκός Δρομεὺς ἔπαυσε νάνταλῶσαι, διότι συνεπλήρωσε τὸ λεύκωμά του)· Ἄνθος τῆς Ἀρατολῆς, Στρατηγὸν Ἀρτίβαν (δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι μετ' ὅλα τὰ μαθήματα, θὰ εὐρίσκη ὀλίγον καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃ)· Μέλανα Διάβολον (ἐλπίζω, ὅτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας θὰ παύσουν ὅλα αὐτὰ τὰ παράνομα)· Δελφίνα τοῦ Εὐξείνου, Μέλανα Ἀετὸν (ὅχι μόνον ἀπαξ λαμβάνει κανεὶς ψευδώνυμον διωρεάν)· Σουσινράδαν, Σέλευκον τὸν Κεραντὸν (ἔσται 34ον αἱ Π. Ἀσκήσεις μετ' τὴν σειράν του)· *Τί με μέλει*, (θέλω κ' ἐγὼ πολὺ νὰ σε ἴδω εἰς τὸ «τερπνόν» μου γραφεῖον)· Μικρὸν Ἐθελότην (δὲν ἤξευρω, διότι ἔχει καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃ)· Ἐρμῆν τοῦ Πραξιτέλους (ἀπ' ὅλα, φιλάτε, καὶ ἑλληνικά καὶ ξένα)· Ἰωνικὴν Ἀκτὴν (ἡ ὁποία εὐρίσκει τὸ περιοδικὸν μου τερπνότερον τῶν Γαληνικῶν καὶ τῶν Ἀγγλικῶν ἀκόμη)· Βίγλαν, Μαῦρον Πρίγκηπα, Ἄψε Σβῶσε (ὁ Ἀνανίας σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς διὰ τὴν ὁραίαν ζωγραφίαν)· Θεὰν τοῦ Ζαππεῖου, Γλυκεῖαν Ἐλπίδα (καλῶς τὸ δέχθηκες!)· Ἀλύτην, Κόρην τοῦ Πηλίου (ἔσται ἀπ' ὅλα)· Σοφὸν Σολομῶντα, Φαροπούλαν, Ἐσπερίαν Ἀφραν, Μέλλουσαν Ναύαρχον (ἔσται)· Ἀνδρέαν Σουλιώτην, (καὶ πάλιν αἱ προτάσεις σου ἀναβάλλονται, δι' ὃν λόγον σοῦ εἶπα εἰς τὸ προηγούμενον)· Ἄσμα τοῦ Ὁρφέως (ὦ, χαῖρο ποῦ ἀγαπᾷς τόσον πολὺ τὴν μουσικὴν, καὶ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ προδεύῃς)· Ἀνδρέαν Ἀργοναυτήν (δὲν ἤξευρον ἀκόμη πιθανὸν ὅμως νὰ εἶνε κανὲν ἀπὸ τὰ νεώτατα τοῦ Βέρν)· Μαγευμένην Ἀκρογιαλίαν, Ἀετὸν τῶν Ὁρέων (ἔσται· εἰσαι καλὰ)· Θανμαστήν τῶν Ὁραίων Τεχνῶν (ὥστε λοιπὸν δὲν ἀλλάξεις· καλὴ λίτρα!)· Στέφανον Κότινον κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 11 Νοεμβρίου ε. ε.

536 Λεξιγράφος.

Μετ' ὅλον μου σοὶ δίδω, ὅτι κ' ἂν ἐπιθυμῇς, μετ' ὅ μισὸν μου ὅμως μέρος μόνον ἐν τῇ γῇ. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρεχαγυρενοπούλου

537. Στοιχειόγραφος.

Διῶξε σῖγμα, βάλε μὲ καὶ ἀμέσως ἐπὶ στιγμὴ τὸ νησί θά σε ἀφήσῃ, ἐπὶ τὸ νερὸ θὰ περπατήσῃ. Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Παλῆκαρι τῆς Λαζίας.

538. Μωσαϊκόν.

Ὁ Ἀνανίας ὁ σοφὸς κ' ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀγάπη Καθὼς κ' ἡ Μάρθα ἡ καλὴ μαζὶ μ' ἕναν Ἀράπην Ἄν μου ἐδάνειζαν ποτὲ καθέννας ἕνα γράμμα, Ἐν ὄργανον γλυκόν· ὅταν θὰ εἶχα ἐν τῷ ἅμα. Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τρυγονάκι

539-541. Κεκρυμμένα ὀνόματα γυναικῶν

1. Διὰ τῆς ἐπιμελείας τὰ πάντα κτώνται.
2. Ὅσον ὥραία ἡ ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου τόσον μεγαλοπρεπὴς ἡ δύσις.
3. Ἡ εὐμάρεια μαλθακὰς καὶ μικρὰς φύσεις συντροφεύει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰωνικῆς Ἀκτῆς

542. Κλειμακωτόν.

Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε νάναγιγνώσκεται εἰς τὸ δεξιὸν σκέλος πόλις τῆς Τουρκίας, εἰς τὸ ἀριστερὸν πόλις τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν κατωτὴν βαθμίδα ἐπίθετον τῆς Δήμητρος, εἰς τὴν μεσαίαν νῆσος τοῦ Αἰγαίου καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην ἀρχαιότατος ἐβραῖος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Λυγαριᾶς

543-546. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ προσθήκῃ μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς πάντοτε συλλαβῆς εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων σχηματίσιν ἄλλας τόσας λέξεις:

πύρ, μαθὼν, πᾶς, φύμα.

Ἐστάλη ὑπὸ Αἰλῆς Σ. Οἰκονομίδου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 23 καὶ 30 Αὐγούστου 1897.

446. Χιτών, χιών. — 447. Λυσίας.

448.	ΔΑΝΑΗ	449.		450.
	ΧΑΒΡΗ		Α	
	ΖΗΝΩΝ		ΑΡΑ	ΟΣΑ
	ΑΙΝΟΣ		ΑΘΗΝΑ	ΣΥΝ
	ΑΕΤΟΣ		ΠΕΡΣΕΥΣ	ΑΝΑ

451-455. 1. Βόνασος. 2. Ἐριφος. 3. Κόνικλος. 4. Λαγώς. 5. Πιθλος. — 456-460. Γινόμενός τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τοῦ γράμματος μ σχηματίζονται αἱ λέξεις: μάχη, μηρός, ὄρμος, ρώμη, τέρμα.

461. Ἄν τῷ ἀρμότῳ θέλων νὰ μάθῃ τὸ νὰ κομίζεται σχολαστικὸς, τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κλείσας ἐστάθῃ πρὸ τοῦ καθρέπτου προσεκτικὸς.

462. Πρέπει τις νὰ ἐκκρίνωσιν τὸ κακὸν πρὶν παλαιώσῃ.

463. Εὐνός (εὖ, οἶνος). — 464. Χιλιάς.

Ἰδίας. — 465. Παραῆλ. — 466. Μ

467. Βίβη πέντε τέκνα. — Χ Η Ν

468-472. 1. Νικίας. 2. Ξαν. Μ Η Δ Ε Δ

3. Σησίλλιος. 4. Εὐρυ. Ν Ε Α

5. Μυρωνίδης. — 473. Πα-

ρηγορία ἐπὶν ἀρρωστο ὡς ποῦ νὰ βγῇ ἡ ψυχὴ

του. — 474. ΑΕΩΝΙΑΔΕΣ, Ἑλλάς, Ὁανίς.

Νέων, Ἰωνία, Δαλία, αἰῶς, σέλας. — 475.

ΣΗΑΡΤΗ, ΟΡΦΕΥΣ (1. ΣΟλων. 2. ΠΡῶτα.

3. ΔΦειός. 4. ΡΕΑ. 5. ΤΥρος. 6. ΗΣαίας).

— 476. Τῆς παιδείας αἱ μὲν ρίζαι πικραῖ, οἱ δὲ καρποὶ γλυκεῖς.